BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerın işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar bırleşınız!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar: 122 ► Mart · Adar 1998 ► 150.000 TL.

PKK Başkanı Abdullah Öcalan'ın faşist TC tarafından kaçırılıp tutsak edilmesi, Kürt ulusunun özgürlük isteği ve mücadelesini durduramaz!

"Kürt Sorunu"nun gerçek çözümü işçi sınıfı önderliğinde devrimdedir!

içindekiler

3 Kürt sorununun gerçek çözümü, işçi sınıfı önderliğinde devrimdedir!

6 Seçim çözüm değil, çözüm devrimde!

9 İleri! ...ve unutmayacağız!

17 Deneyim aktarımı ve işçi muhabirliği...

18 İstanbul İkitelli'de "nükleer kaza!"

18 KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN

19 BİLDİRİLER, HABERLER, OKUYUCU MEKTUPLARI

29 Birleşik Devrimci Güçler Platformu'ndan

31 Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

NOT:
Elimizde olmayan teknik nedenlerden ötürü, bu sayımızı gecikmeli olarak yayınlıyoruz. Böyle bir durumun bir daha olmaması için daha dikkatli olacağımızı belirtir, okurlarımızdan özür dileriz.
YAZI KURULU

BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE)
MERKEZ KOMİTESİ'NİN AÇIKLAMASI:

PKK Başkanı Abdullah Öcalan'ın faşist TC tarafından kaçırılıp tutsak edilmesi, Kürt ulusunun özgürlük isteği ve mücadelesini durduramaz! "Kürt Sorunu"nun gerçek çözümü işçi sınıfı önderliğinde devrimdedir!

Faşist TC'nin Başbakanı Bülent Ecevit bugün saat 11.00'de yaptığı basın toplantısında, zafer kazanmış bir komutan edasında, PKK Başkanı Abdullah Öcalan'ın TC tarafından esir alındığını resmen açıkladı. O, Abdullah Öcalan'ın nerde olursa olsun yakalanıp Türkiye'ye getirileceği yönünde verilmiş sözün yerine getirildiğini, bunun MİT ve Genelkurmay'ın ortak bir gizli operasyonu ile gerçekleştirildiğini anlattı. Operasyonun nasıl gerçekleştiği konusunda sorulan soruları cevaplandırmadı.

Faşist TC medyası bütün gün özel yayınlarla tam bir bayram yaptı! Gerek TC medyasından, gerekse uluslararası medyanın haber ve yorumlarından çıkan sonuç, şimdi PKK Başkanı Abdullah Öcalan'ın gerçekten de faşist TC'nin elinde esir olduğudur. Abdullan Öcalan, en son olarak Kenya'da kaldığı Yunanistan Konsolosluğu'ndan çıktıktan sonra kaçırılmış, TC güçlerince teslim alınmış ve TC'ye getirilmiştir. MİT-CİA-MOSSAD işbirliğinin kesin olduğu bu operasyonda, daha hangi güçlerin somut olarak ve ne ölçüde yeraldığı belli değildir. Özellikle Öcalan'ı belirli bir süre kendi Kenya Konsoloslu-

ğu'nda barındırdığını resmen açıklayan Yunanistan'ın, kaçırma olayında rolü olmadığını resmen açıklayan Kenya devletinin bu açık korsanlık olayındaki somut rolünün ne olduğu tam olarak belli değildir. Şimdi timsah gözyaşları döküp, resmi açıklamalarında TC'den Öcalan için "hukuk devleti kurallarına uygun bir yargılama" talep eden, "Kürt sorununun barışçı çözümü" için açıklamalar yapan Batı Avrupalı emperyalist güçlerin gizli servislerinin bu kaçırılma olayındaki gerçek rolleri belli değildir. Fakat belli olan, görmek isteyen herkesin görmesi gereken çıplak gerçekler vardır:

Abdullah Öcalan, faşist TC'nin açık savaş tehditleri sonucu Suriye'yi terketmek zorunda bırakıldığından bu yana, çok açık ve net olarak bir dizi devletten, en başta da bir dizi emperyalist Avrupa devletinden siyasi iltica hakkı talep etmiştir. Abdullah Öcalan, çok açık ve net biçimde, emperyalist devletlerin denetiminde yapılacak bir uluslararası mahkemece yargılanmaya da hazır olduğunu açıklamıştır. Sorunun askeri çözümü olmadığını, kendisinin barışçı, siyasal çözüm için her türlü yol ve yöntemin denenmesinden yana olduğunu açıklamıştır. Abdullah Öcalan'ın bu tavırlarının devrimci bir siyaset açısından yanlışlığına rağmen, onun emperyalistlere "Kürt sorununun siyasi çözümü" için her türlü yardımı yapmaya hazır olduğunu açıkladığı olgudur. Bütün bunlara rağmen, hiçbir emperyalist güç ve Kürt ulusunun ulusal mücadelesine güya sempati ile baktığını söyleyen, yer yer bu mücadeleye sınırlı destekler de veren hiçbir devlet, Abdullah Öcalan'a siyasi sığınma hakkı vermemiştir. Hiçbir devlet onu ulusal baskı altında ezilen bir ulusun ezenlere karşı haklı bir silahlı mücadelesine önderlik eden bir siyasi partinin önderi olarak kabul etmediğini böylece pratikte göstermiştir. ***Abdullah Öcalan gerçekte ona ve Kürt ulusunun davasına dost görünen Yunanistan, Suriye, Rusya gibi kimi devletler ve insan hakları, hukuk, vb. konusunda dünyaya ders vermeye kalkan Batılı emperyalist güçler tarafından onun ve onun şahsında Kürt ulusunun ulusal direnişinin cellatlığına soyunan faşist TC'ye adeta bir tepsi içinde sunulmuş, teslim edilmiştir! Bir kere daha görülmüştür ki, işçi sınıfının ve ezilen halkların tek ve biricik güvenci kendi gücüdür! Kimi emperyalist ve gerici güçlere karşı kimi başka emperyalist ve gerici güçlerin desteğine bel bağlamak ezilenler, sömürülenler açısından sonu hep ihanetle, satılmakla biten bir yanlıştır!*** Abdullah Öcalan'ın Avrupa'daki ilk durağı olan, kendi iç hukuku gereği onu TC'ye teslim etmesi zaten mümkün olmayan, ezilen Kürt emekçilerinin yer yer hakkında "Viva" diye bağırdığı İtalya'nın tavrı kulaklara küpe olmalıdır! Güya en Kürt dostu görünen İtalyan hükümeti bile, sorun İtalyan sermayesinin çıplak çıkarları olduğunda, Abdullah Öcalan'ın "misafirliği"ne son vermiş, iltica talebini savsaklamış, iltica vermeyeceğini açıklamış, böylece onu TC'ye teslim edenler safında onursuz yerini almıştır!

Doğu Kürdistan'da protesto... PKK lideri Abdullah Öcalan'ın, CIA-MOSSAD-MIT in işbirliğiyle tutsak edilmesi, dünyanın çeşitli yerlerinde yapılan eylemlerle protesto ediliyor...

Şimdi, Abdullah Öcalan'ın Türkiye'de "idam cezasına çarptırılmaması", "uluslararası gözlemcilerin katılacağı bir mahkeme" vb. talep eden Alman hükümeti, Öcalan Roma'ya geldiğinde, onun hakkında Almanya'da var olan tutuklama emrinin uygulanmasını siyasi kaygılarla istemeyen, kendi hukukunun gereğini yerine getirmeyen hükümettir! Bunların tümü Öcalan'ı TC'ye teslim edenlerdir! Şimdi, kendi ülkelerindeki Kürdistanlı-Türkiyeli devrimci-yurtsever emekçilerin protesto eylemleri karşısında ne yapacağını şaşırıp, timsah gözyaşı dökenler de bunlardır! ***Ayıdan post, emperyalistten dost olmaz!***

Şimdi Türk hakim sınıfları "büyük zafer" kazandıklarını ilan ediyor, TC'nin "ne büyük devlet" olduğunu ispatladığını söyleyip, kendi kendilerine moral veriyorlar. Bir kez daha "terörizmin belini" bu kez tam kırdıklarını söyleyip sevinip, oynuyorlar! Medyada şehit ailelerinin, sokaktaki "adam"ın/kadının ağzından yeniden pogrom, "asalım-keselim" havası basılıyor. Fakat diğer yandan "Türkiye'nin hukuk devleti olduğunu göstermesi gerektiği", "sakin olmak gerektiği" çağrıları da birlikte yürüyor! Türk hakim sınıfları, kendilerini hem Kürtlere karşı pogrom tehdit ve girişimleri, hem de "demokratik hukuk devleti" gösterileri için hazırlıklı tutuyor. TC, Türkiye'de ve Kuzey Kürdistan'da Abdullah Öcalan'ın esir alınması ertesinde gelişen ve gelişecek olayların şiddetine göre her iki yöntemi de kullanacaktır. Bu arada hakim sınıfların kendi aralarındaki iktidar dalaşı açısından da, Abdullah Öcalan'ın esir alınması tepe tepe kullanılacak, iktidardaki MGK'cı kemalist kanat, bu "zafer"i oya tahvil etmeye çalışacak; gösterilerin normal yollarla durdurulamaması, bastırılamaması halinde sıkıyönetimi, zaten planlanan genel seçimleri ertelemeyi gündeme getiren adımları vb. de atacaktır. Öcalan'ın esir alınması, HADEP'e karşı zaten hakim sınıfların sürekli gündeminde olan saldırıların artırılması, HADEP'i yasaklama çalışmalarının hızlandırılması için de kullanılacaktır. Türkiye halkları açısından en büyük tehdit ve tehlike, Kürt ve Türk emekçilerinin karşı karşıya getirilmesidir. Bu bağlamda en büyük görev Türk işçi ve emekçilerine düşmektedir. Hakim sı-

Türk emekçilerine... PKK lideri Abdullah Öcalan'ın, yakalanmasını protesto eylemlerinde Kürt emekçileri ve devrimciler yalnız bırakılmamalı, Türk hakim sınıflarının suç ortağı olunmamalıdır!

nıfların şovenist kışkırtmalarına kapılınmamalıdır. Bugün birçok alanda Abdullah Öcalan'ın yakalanmasını protesto gösterilerinde Kürt emekçileri ve devrimciler yalnız bırakılmamalı, Türk hakim sınıflarının suç ortağı olunmamalıdır! Hakim sınıflar açısından "zafer" olarak görülen şey, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de milliyeti ne olursa olsun tüm işçiler ve emekçiler açısından bir yenilgidir. Kürt ulusunun ulusal mücadelesi açısından bir sembol haline gelmiş Abdullah Öcalan'ın faşist TC'nin elinde olması, Türk işçi ve emekçileri açısından TC'nin daha da azmasından başka bir anlama gelmez!

Hakim sınıfların "terörizm" dediği, Abdullah Öcalan ve PKK somutunda, en basit ulusal haklar için mücadeleden başka bir şey değildir. Faşist TC açısından, ona karşı direnişin adıdır terörizm!

Gerçekte ***terörist olan***, Kürdistanda 4000'e yakın köyü bombalayan, yakan yıkan boşaltan, milyonlarca Kürt emekçisini göçe zorlayan, şimdiye dek binlerle Kürt gerillasını hunharca katleden, Güney Kürdistan'ı ABD'nin kucağında egemenliği altına alan ***faşist TC***'dir!

Gerçekte terörist olan, bugün en basit taleplerle yürütülen işçi mücadelelerinin üzerine azgınca saldıran; mecliste "Haraca hayır!" diyen gençlere onlarca yıl hapis cezası kesen; yüzlerce kişiyi bugün de salt düşüncelerini savundu diye zindanlarda tutan, işkenceciliği meslek edinmiş faşist TC'dir! Faşist TC'nin "kışkırkırttığı" şehitler edebiyatına kanılmamalıdır! Savaşı isteyen ve yürüten bu somutta PKK değildir. PKK üç kez tek taraflı ateşkes ilan etmiştir, barış istediğini haykırıp durmuştur. Savaşı TC istiyor ve yürütüyor! PKK gerillalarına "ya teslim ol, ya imha ol"; Kürt ulusuna "ya TC'den yana ol ya da defol, yok ol" alternatifleri TC tarafından dayatılıyor! ***TC açık terörü devletinin temeline oturtmuş, terörist, faşist bir güçtür! Onunla anlaşarak gerçek bir barışa varmak mümkün değildir! Kürt ulusal hareketi de bu gerçeği görmek zorundadır!***

İşçiler, emekçiler...

Hakim sınıflar, şimdi "terörün başını kopardıklarını", şimdi artık "Güneydoğu sorununun" çözülmesinin yolunun açıldığını söylüyor! Onların bu söyledikleri sizi kandırmak için söylenen yalanlardır! "Güneydoğu" sorunu dedikleri sorun, gerçekte Kürt ulusunun ulusal hakları sorunudur. Faşist TC devleti bu hakların reddi ilkesi üzerinde kuruludur. Onların "Güneydoğu sorununun çözümünden" anladığı, en iyi halde, bölgesel iktisadi kalkınmaya biraz ağırlık vermek; ulusal haklar bağlamında da zaten mümkün olmayan anadilde konuşmayı engellememektir. Onlara göre zaten "Kürt sorunu" değil, terörizm sorunu ve kalkınma sorunu vardır. Terörizm sorunu şimdi çözülme yoluna girmiştir! Sırada kalkınma vardır! İşte bu temel üzerine kurulu bir devletle Kürt sorununun çözümü mümkün değildir! Kürt sorunu, yani Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı dahil tüm ulusal haklarını serbestçe kullanabilmesi sorunu, ancak ve yalnız bir şartla çözülür: ***Faşist TC'nin işçilerin-köylülerin demokratik devrimi yoluyla, devrimle yıkılması, paramparça edilmesiyle!***

O halde, bugün ***bütün devrimci işçi ve emekçilerin görevi, devrim mücadelesini yükseltmektir!***

Yapılması gereken budur!

Kuşkusuz, devrimci işçi ve emekçiler, Öcalan'a yapılan komplo ve saldırıları, kendilerine yapılan bir saldırı olarak kavrayıp, buna karşı mücadele etme, Öcalan'a ve onunla birlikte tüm devrimci-yurtsever siyasi tutuklulara özgürlük talep etme görevlerine sahiptirler!

Elbette devrimci işçi ve emekçiler, Kürt yurtseverlerinin yanlış taleplerle de olsa yürüttüğü ve yürüteceği mücadelelere, TC'nin saldırıları karşısında destek verme yükümlülüğüne sahiptirler! Fakat kendi doğru çizgileri ile!

"Öcalan'ın ulusulararası hukuk kuralları çerçevesinde, uluslararası bir mahkeme tarafından yargılanması", "Türkiye'deki mahkemeye uluslararası heyetlerin gelmesi", "hukuka uygun, kamuya açık mahkeme" vb. vb. talepler, gerçekte Öcalan'ın hakim sınıflar tarafından –bunlar ister TC'li faşist, ister Avrupalı emperyalist olsun– yargılanmasını kabul eden taleplerdir! Çözümü sistem içinde arayan taleplerdir! Şimdi elde edilebilecek "gerçekçi talepler bunlardır" vb. gerekçelerle, bu talepler temelinde yürütülecek bir kampanya bizim kampanyamız olamaz!

Yargılanması gereken faşist TC'dir! Yargılanması gereken emperyalizmdir! İşçi sınıfı ve ezilen halklar bu yargılamayı ergeç devrimle yapacaktır! Devrimcinin görevi bunun için çalışmak, bunun için mücadele etmektir!

Herkes görev başına !

► ***Abdullah Öcalan'a özgürlük!***

► ***Tüm devrimci-demokrat tutuklulara özgürlük!***

16 Şubat 1999 ▲

BOLŞEVİK PARTİ MERKEZ KOMİTESİ

Seçim çözüm değil! Çözüm devrimde!

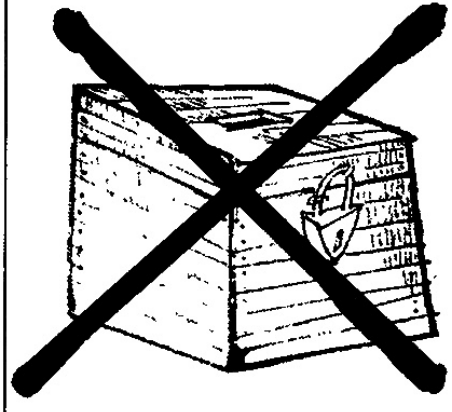

İşçiler, emekçiler; Sizin seçecek birşeyiniz yoktur! Tercihler kırk katırla kırk satır arasındadır! Hakim sınıflar bu seçimleri de sizleri kendi kuyruklarına takmanın aracı olarak kullanıyorlar! Seçime katılmayın, oy vermeyin!

Seçim sahtekârlığı bir kez daha gündemde... Hakim sınıflar, işçi ve emekçileri bir kez daha sandık başına çağırıyor, kendi aralarında yürüyen dalaşta işçi ve emekçileri kullanmak istiyor.

Bilindiği üzere hakim sınıfların parlamentosu 18 Nisan'da genel ve yerel seçimlerin birarada yapılması kararını aldı.

Bu seçimlerde alınacak sonuçlar, hakim sınıflar açısından özel bir öneme sahiptir. Çünkü bu seçimin sonuçları kemalist kesim ile dinci kesim arasında yürüyen dalaşın gidişatını belirlemede önemli bir rol oynayacaktır.

Kemalist kesim seçimlerin yapılmasından yana olmamasına rağmen anda görünen şey 18 Nisan'da seçimlerin yapılacağıdır. Fakat genel seçimlerle yerel seçimlerin ayrılması ihtimali henüz ortadan kalkmamıştır. Bu ayrılma operasyonunun gerçekleştirilmesi halinde bile genel seçimlerin yapılıp yapılmayacağı konusunda bir muğlaklık vardır ve genel seçimlerin ertelenmesi ihtimali gözönünde bulundurulmalıdır.

Bilindiği üzere kemalist faşist kesim ile dinci faşist kesim arasında uzun süredir yürüyen bir dalaş var. Kemalist faşist kesim iktidar tekelini dinci faşist kesimin andaki örgütlü gücü FP'ye bırakmak istememektedir. Bunun için bir dizi manevra gerçekleştiren kemalist kesim, FP'nin öncülü olan RP'yi kapatmış, bu partinin önde gelenlerini siyasi yasaklı durumuna düşürmüştü. Bununla da yetinmeyen kemalist kesim, MGK eksenli çeşitli politikalarla RP'nin yerine kurulan FP'yi zayıflatmaya; güçsüz düşürmeye çalışmaktadır. Güçsüz düşürülmüş bir FP'nin seçimlere katılması ve düşük bir oy oranıyla sandıkta yenilmesi için uğraşılmaktadır. Ancak andaki durumda, bütün çabalara rağmen FP'nin mevcut konumunu koruduğu görülmektedir. FP'nin gözle görülür ölçüde güç kaybetmediğini bilen kemalist faşistler, anda seçimleri kendi çıkarlarına uygun bulmamaktadır.

MGK ve onun sözcüsü Demirel gayet açık olarak genel seçimlerin 18 Nisan'da yapılmaması; yapılması halinde ise iki seçimin ayrılması yönünde irade belirlemiştir. Ve bunlar ellerindeki bütün imkanlarla seçimleri kendi çıkarları çerçevesinde ve kendi istedikleri bir tarihte gerçekleştirmek için –darbe dışında– her yola başvurdular, önümüzdeki dönemde de bu yönde çeşitli yolları deneyeceklerdir.

Bugün, seçim tarihi belirlenmesine rağmen; seçimler konusunda üç noktada muğlaklık sürmektedir.

Bunlardan birincisi, seçimlerin yapılmasının parlamento kararıyla ertelenmesi olasılığıdır.

Her ne kadar seçim tarihi 18 Nisan olarak belirlenmişse de, genel seçimlerin belirlenen tarihte yapılması kararı değişebilir. Mevcut parlamento, seçim tarihini belirlediği gibi, belirlediği seçim tarihini de değiştirebilir!

DSP, DTP ve ANAP seçimlerin ertelenmesinden yanadır. Bu parti-

lerin milletvekili toplamı 220 civarındadır. Milletvekilleri listeleri ilan edildikten sonra, seçilme ihtimali olmayan adayların hoşnutsuzluğu olacaktır. Listelere konulmayan ve seçilemeyecek durumda olan 50 kadar milletvekilinin ANAP, DTP ve DSP'nin erteleme önerisine katılması durumunda seçimler "demokratik" yoldan ertelenebilir. Bu ihtimal dıştalanmamalıdır.

İkincisi; genel ve yerel seçimlerin birbirinden ayrılması olasılığı vardır.

Kemalist kesim, yerel seçimle genel seçimlerin birlikte yapılmasını istememektedir. Bunun için kemalistler, seçimleri birbirinden ayırma yönünde de çalışmalar yürütmektedir. Çünkü onlar; yerel seçimlerde durumu yoklamak, bir sonuç görmek istiyorlar. Kemalistler, seçimleri ertelemeyi başaramadıkları durumda, seçimleri ayırma konusunda önümüzdeki dönemde daha yoğun bir çaba içine gireceklerdir. Bu nokta da henüz çözülmüş değildir.

Üçüncü olarak; seçim sisteminde değişiklik yapma hesapları var. Bu noktada seçim sisteminin değiştirilmesi de planlar arasındadır. MGK en son toplantısında 18 Nisan seçimlerinin birbirinden ayrılmaması durumunda mutlaka belediyelerde iki turlu seçimi dayatmak istiyor. Bunu "demokrasi" adına yapmak istediklerini söylüyorlar. Bu plan, "% 21 oyla bir parti bir büyük şehri eline alıp yönetebiliyor; bu demokrasiye uygun değildir; en az % 51 halk desteği olmalıdır!" şeklinde gerekçelendirilmektedir. Bu gerekçe ciddiye alınabilir bir gerekçe değildir. Çünkü %21'le belediye başkanı olunması yadırganan(!) Türkiye'de % 12'yle başbakan olunması "demokratik" görülebilmektedir. Bilindiği üzere Türkiye'de şu anda iktidarı elinde bulunduran Ecevit hükümeti, % 12'lik bir oy oranına sahiptir!

Bu tür bir gerekçeyle iki turlu seçimin dayatılmasının gerçek nedeni, hem HADEP'i, hem "sol"u hem de Fazilet Partisi'ni unufak etme hesabıdır. Bu hesabın tutup tutmayacağı şimdiden belli değildir. İki turlu seçim hesabı, DYP ve FP'nin ittifak yapmaması varsayımına dayalıdır.

Eğer önceden MGK eksenli politik yapılanmalarla DYP arasında bir pazarlık yapılmamışsa bu varsayım boş çıkabilir.

DYP ile FP'nin ittifakı durumunda da bu hesap tutmaz. İki turlu seçim MGK'nın hezimetiyle de bitebilir.

Eğer bugünkü konjonktürle iki turlu seçime gidilirse, partilerarası ittifak vs. olmazsa –bundan önceki yerel seçimler dikkate alındığında– ANAP ve DYP bu seçimlerde belediyelerin çoğunluğunu paylaşacaklardır.

İkiturlu seçim parlamentodan çıkarsa, karşı çıkanların Anayasa Mahkemesi'ne başvurduğu noktada seçimlerin ertelenmesi sözkonusu olacaktır. Bu nedenle DYP, iki turlu seçim sistemine "hukuki yorumla" karşı çıkıyor. Türkiye'de "hukuk kuralına uygun işletilse" gerçektende Anayasa'da değişiklik yapılmadan iki turlu seçim yapılamaz. Bunun yapılabilmesi için Anayasa değişikliği gereklidir. Anayasaya aykırı bir seçim kanunu çıkarılması durumunda o seçim kanunu iptal edilir. DYP iki turlu seçimin tuzak olduğunu, iptali gerçekleştirmek için bir oyun oynandığını düşünüyor ve bu gerekçeyle şimdilik iki turlu seçime karşı çıkıyor. Bu noktada MGK'nin baskısına ne kadar dayanacağı belli değil. Bu da henüz çözülmemiş olan bir sorundur.

Bütün bunlar, genel seçimin ne zaman ve hangi koşullarda yapılacağı noktasında hâlâ henüz bir muğlaklık olduğu anlamına gelmektedir.

Hakim sınıfların kendi aralarındaki iktidar dalaşı açısından bu seçimler önemlidir. Kemalistlerle dinciler arasındaki çatışmada halkın hakemliğine başvuruyorlar. Bunda eğer dincilerin güçlerini koruduğu ve hatta arttırdığı biçimde sonuç çıkarsa, bu, kemalistlerin halk nezdinde prestijini önemli ölçüde sarsar. Bu iktidar dalaşının daha da sertleşeceği anlamına gelir. Fakat kemalistler, Vural Savaş'ın da dediği gibi "oy oranı % 99 bile olsa" kendilerinin Anayasa'ya aykırı ilan ettiklerine iktidarı vermeyeceklerini açıkça ilan ediyorlar. Bu, seçimlerde FP'nin güçlü çıkması durumunda darbe olasılığının da gündeme gelebileceğini göstermektedir.

Bir diğer ihtimal –ki MGK bunun üzerine hesap kurmaktadır– Fazilet'in seçimlerde güç kaybetmesidir. Bu sonuç çıkarsa kemalist kesim sevinecektir.

MGK'nın doğrudan müdahalesiyle FP'nin dışlanması sözkonusu olabilir.

Tüm bu hesapların yanında, MGK, mutlaka seçimlerin ertelenmesi yönünde kesin bir karara varırsa, seçimleri ertelemenin bir yolu da "savaş ortamı"dır. Bu noktada oluşturulacak / tırmandırılacak bir yapay krizle "savaş ortamı" yaratılabilir,

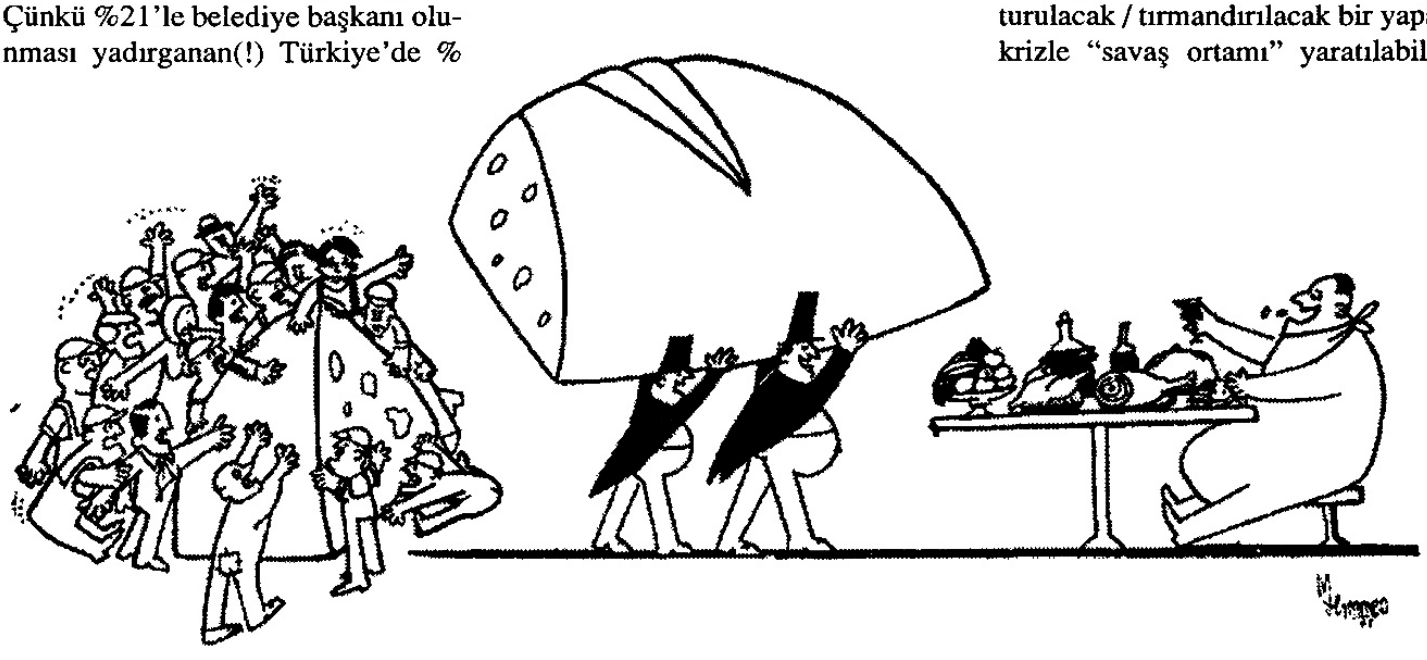

bu gerekçeyle seçimleri erteleyebilir. Bu olasılık da gözardı edilmemelidir.

HADEP ve seçimler...

Seçimler bağıntısında üzerinde durulması gereken bir başka mesele HADEP'le ilgilidir. Bilindiği gibi HADEP hakkında dava açıldı. Cumhuriyet Başsavcısı yasaklama başvurusunu gerekçelendiren yazıyı Anayasa Mahkemesi'ne sundu ve böylece bir süreç başladı. Bu süreç, Türkiye'deki hukukun normal işleyişinde en erken 8 ay ile 10 arasında sonuçlanabilir. Öyleyse 18 Nisan'da seçimler yapılırsa, bu seçimlere HADEP'in girmesini bu davayla engelleyemezler. Böylesi bir durumda iki ihtimal vardır: Ya, HADEP'i seçime sokmak istemiyorlar; ki bu durumda hakim sınıflar seçim tarihini erteleyeceklerdir. Ama yukarıda da değindiğimiz gibi böyle bir erteleme için şu anda mecliste çoğunluk sağlayamıyorlar. İkincisi; yasal prosedürü hızlandırmayı planlıyorlar, ancak bunu da yetiştirmeleri mümkün değil.

O zaman bu dava esasta iki şeye yarıyor:

Birincisi, bu, HADEP'e bir gözdağı vermek anlamına geliyor –ki Abdullah Öcalan'a destek bağlamında tavır koyması onları daha da azgınlaştırdı!–; ikincisi kitlelere HADEP'e vereceğiniz oylar boşa gidecektir mesajı vermektir. Yani "seçilseler de HADEP'e parlamentoda yer vermeyiz" denilmek isteniyor.

Bütün bunların yanısıra, MGK'nın Kürdistan'da Fazilet Partisi ile HADEP'i karşı karşıya getirme hesabı da vardır. HADEP'i yasaklama davasını bu kadar "geç" açmaları bundan da kaynaklanabilir.

Seçimler, legal "sol" ve radikal sol...

Şüphesiz ufukta görülen seçim bağıntısında hakim sınıf partilerinin olduğu gibi, legal "sol" partilerin de çeşitli hesapları var.

Seçimler bağıntısında PKK'nin hesabı CHP-DSP-İP dışındaki legal "sol"u ve BDGP içindeki sol örgütleri HADEP çatısı altında seçime sokmak ve %15 civarında oy oranıyla meclise girmek yönündeydi. PKK, eğer ittifak gerçekleşirse bunun olabileceğini düşünüyordu.

Bu yönde SİP, ÖDP, EMEP ve HADEP arasında görüşmeler yapıldı, ancak bir anlaşma sağlanamadı. Gelinen yerde, ÖDP, EMEP ve HADEP kendi adlarına seçimlere girme kararı almış durumdadırlar.

Sonuçta, seçimlere tek tek girecek olan bu partilerin hiçbiri %10 barajını aşma ihtimali yok. Bu şartlarda sadece HADEP, belli illerde bağımsız adaylarla 10-15 sayıda milletvekili çıkarabilir. ÖDP ve EMEP'in bu şansları yok.

HADEP'e yapılan saldırı, HADEP oylarından bir bölümünün FP'ye veya başka partilere –eğer bu partilerin gösterdiği adaylar bölgenin feodal yapısına uygun adaylarsa– kaydırabilir. Fakat genel olarak ele alındığında bu durum çok şey değiştirmez, HADEP buna rağmen 10-15 milletvekili çıkarabilir.

Sol açısından; pratik sonuçları bakımından seçime katılmanın iki anlamı var: a) HADEP'i desteklemek; b) Kendi gücünü görmek...

Pratik olarak, HADEP'in şansı olduğuna göre "HADEP'in desteklenmesi doğrudur" anlayışıyla seçimlere katılınabilir. Bu noktada HADEP'in siyasetine bakmak gerekiyor. HADEP'in siyaseti açık Kürt milliyetçisi bir siyasettir. Ezilen ulus milliyetçiliğinin demokratik bir muhtevası vardır. Bu siyasetin Türk devletiyle çatışma içinde olduğu da açıktır. Ama bu onları seçimlerde destekleme yükümlülüğünü birlikte getirmez.

Eğer gerçekten HADEP, devrimci bir programla ortaya çıksa, o zaman bu tartışılır. Fakat HADEP'in durumu bu değildir. HADEP'in siyaseti devrimci bir siyaset değil, açık Kürt milliyetçisi bir siyasettir. Bu yüzden HADEP'in güçlendirilmesi siyaseti devrimcilerin siyaseti olamaz. Biz, Türk hakim sınıflarının HADEP'e yönelik baskılarına karşı çıkıyoruz. Ancak, bu tavır oyunuzu HADEP'e verin anlamına gelmez; faşist devletin baskılarına karşı durun anlamına gelir. EMEP ve ÖDP'nin desteklenmesini tartışmaya hiç gerek yoktur. Bunlar açıkça liberal-reformist programlara sahip partilerdir.

Legal "sol" seçime katılma noktasında "kendi gücünü görme" gerekçesini de ileri sürmektedir.

Kendi gücünü görmek için seçimlere girme gerekçesi, alınacak oy oranı gözönünde tutulduğunda iyi iş yapalım derken kötü iş yapmış olacaklardır. Çünkü oy oranları yüksek olmayacaktır. Sorunun birinci yanı budur.

İkincisi, seçimlere girmenin kitlelere vereceği bir bilinç vardır. Kitlelere bu sistem içinde seçimlerle birşeylerin düzeleceği bilinci verilmektedir. Pratik tavır itibariyle bu yanlış bir tavırdır.

Bolşevikler ve seçim...

Bizim açımızdan pratik olarak bu seçimlere katılma tavrı yanlıştır. Bu seçimlerde de genel tavrımızda değişen birşey yoktur. Seçimleri boykot tavrımız bu seçimlerde de geçerlidir.

Bu seçimlerde de, tavrımız **"Seçim değil DEVRİM!"** sloganında ifadesini bulmaktadır.

Elimizdeki bütün araç ve olanakları kullanarak; seçimlerin yarattığı siyasi tartışma ortamından yararlanarak doğru görüşleri kitlelere götürmeli ve haykırmalıyız:

Sizin seçecek birşeyiniz yoktur! Tercihler kırk katırla kırk satır arasındadır! Hakim sınıflar bu seçimleri de sizleri kendi kuyruklarına takmanın aracı olarak kullanıyorlar!

► **Seçime katılmayın, oy vermeyin!**

► **Seçim için değil, devrim için mücadeleye!**

Herşeye Rağmen (Almanya), Kızıl Bayrak (Hindistan) ve Bolşevik Partizan'ın Ortak Açıklaması:

Proleter dünya devriminin öncü savaşçıları Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in katledilmesinin 80. yıldönümü...

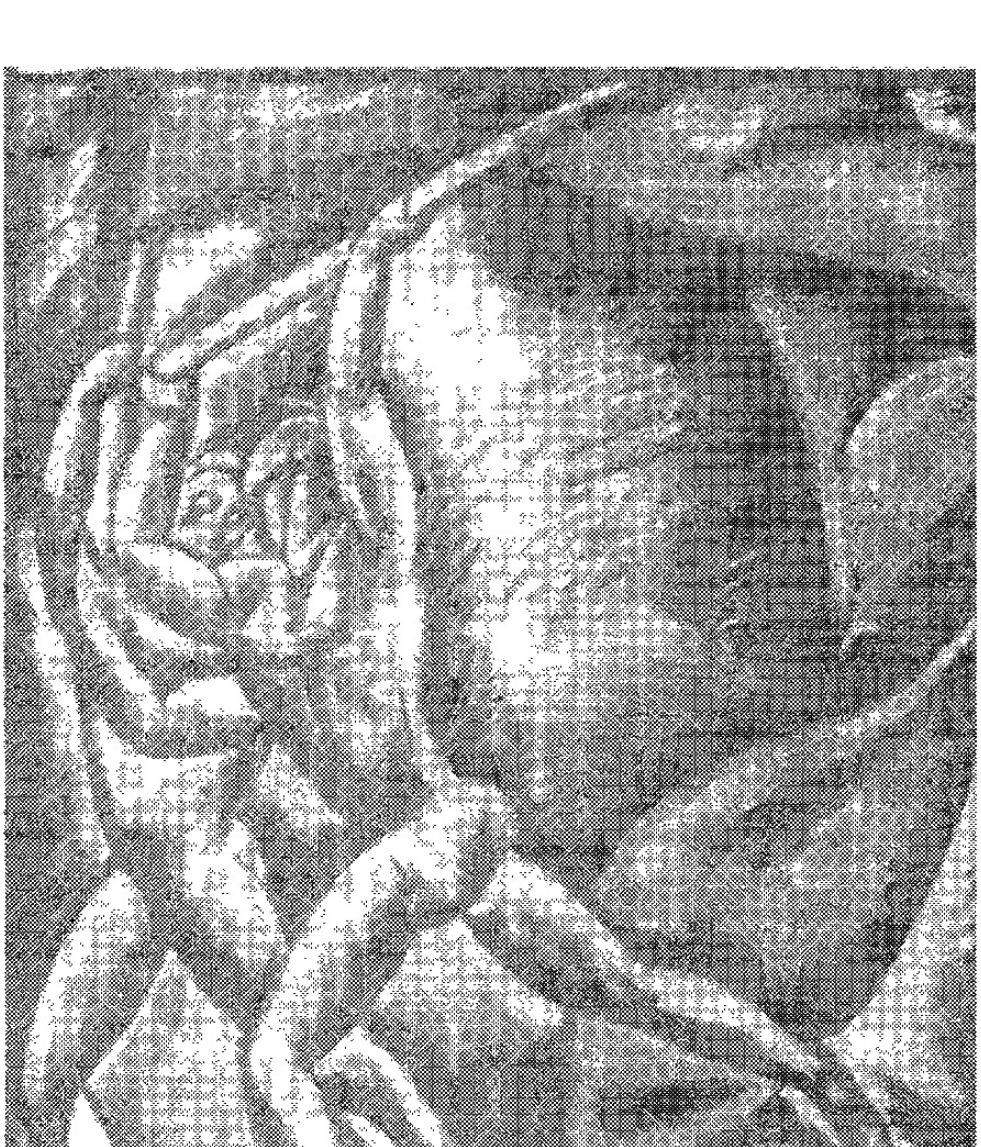

İleri...

ve unutmayalım!

15 Ocak 1919'da Almanya'da Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht, zamanın Alman sosyal-demokrasisinin ve onun bekçi köpeği Noske'nin* emriyle katledildi. Almanya'da hakim sınıfın bu iki komünistin ve devrimci işçilerin devrim için mücadelesine, Kasım Devrimi'ni ilerletip proleter devrime götürmeye çalışmasına, 1918 / 1919 yıl dönümünde Almanya Komünist Partisi'nin (KPD) kurulmasına verdiği yanıt bu oldu.

"Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg'un katledilmesi, sadece onlar, gerçek proleter, Komünist Enternasyonal'in en iyi insanları ve önderleri trajik bir şekilde öldüğü için değil, aynı zamanda ileri bir Avrupa devletinin sınıf karakteri ... kendini kesin olarak gösterdiği için de dünya çapında tarihi anlamı ve önemi olan bir olaydır." (Lenin, Eserler, Almanca, Cilt 28, s. 476 vd.)

Çeşitli ülkelerden biz komünistler, Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in katledilmelerinin yıldönümü vesilesiyle tavır takınıyorsak, bunun nedeni şudur: KPD'nin kurulması ve ardından Rosa ve Karl'ın katledilmesi, sadece Almanya'da proletaryaya indirilen bir darbe değil, aynı zamanda uluslararası proletaryaya da indirilen bir darbeydi. Emperyalizmin canavarlıklarının gittikçe daha açık gün yüzüne çıktığı, dünya çapında devrimci, komünist hareketin çok zayıf olduğu, işçi sınıfı hareketi için-

* SPD üyesi Noske, 1919–1920'de Alman imparatorluk ordusu Reichswehr bakanı idi.

de oportünizm ve revizyonizmin egemen olduğu bugün, 1999'da, proletaryanın bu önde gelen savaşçılarını anmak her zamankinden daha önemlidir. Rosa ve Karl'ın katledilmesinin yıldönümünde bu, onların mücadelelerini savunmak demektir: Emperyalizme karşı, proleter dünya devrimi için mücadele!

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht – Emperyalizme ve Sömürgelerin Köleleştirilmesine Karşı Mücadele – Kendi Saflarındaki Sosyal-Şövenizmle Mücadele

Zamanın sosyal-demokrasisi içinde hakim hale gelen reformizmin tersine, Rosa ve Karl'ın mücadelesi daima devrimci ve sosyalist bir mücadeleydi, onların çalışması emperyalizme karşı berrak bir tavırla karakterize oluyordu.

Emperyalizmin insanlık dışı yüzünün açıkça ortaya çıktığı ve emekçi kitleler içinde her yerde kaynaşmaların olduğu emperyalist dünya savaşının sonunda onlar şöyle yazıyordu:

"Emperyalizm, iktisadi politikasıyla, milliyetler politikasıyla, savaş politikasıyla iflas etmiştir. Cevherini tüketmiştir. O hâlâ yıkım, yoksulluk ve anarşi yayabilir, ölümü örgütleyebilir. Fakat artık yapıcı olamaz, artık yaşamı örgütleyemez, burjuva toplumu artık anarşiden ve ölüm ayininden normal hattına çıkaramaz. Bunları ancak tek başına sosyalizm yapabilir, güçlü bir darbeyle egemen katiller çetesini tepetaklak edip, işkence çeken insanlığa yeni bir toplumsal düzene giden kurtuluş yolunu gösterecek proleter devrim yapabilir." (Spartaküs Mektupları, Ağustos 1918)

Rosa ve Karl, Alman emperyalizminin sömürge ve yarı-sömürge, bağımlı ülkelerdeki caniliklerine karşı, Namibya'daki soykırıma karşı, Alman emperyalizminin Türkiye'deki yayılmacılığına karşı, Ermeni ulusu üzerindeki soykırıma karşı mücadele etti. Polonya'da doğan Rosa, Almanya'ya yerleştikten sonra, o zamanki Poznan ve Yukarı Şlezya bölgelerinde özellikle Polonyalı ve Alman işçilerin sınıf dayanışması için ve 'Almanlaştırma politikası'na karşı, aynı zamanda SPD içindeki anti-Semitizme karşı da mücadele etti. Alman emperyalistleri Polonyalı nüfusa karşı şövenist bir kampanya yürütüyorlardı, Polonyalı çocuklar anadillerinde eğitim talep ettikleri için okulda feci şekilde dövülüyorlardı. 1902 yılında Polonya ve Alman sosyal-demokrasisinin ilk ortak toplantıları yapıldı. Bunlara Rosa Luxemburg da katıldı:

"İşçi sınıfının ortak düşmanları kapitalistlerdir, fabrikatörlerdir, soylulardır, din adamlarıdır ve hükümettir. O halde, sizin sınıf çıkarlarınızı temsil eden ve Polonya halkının haklarını savunan Sosyal-Demokrat Parti'de örgütlenmelisiniz. O Alman halkına karşı değil, hükümete ve hem Polonyalı ve hem de Alman işçileri aynı şekilde sömüren kapitalistlere karşı mücadele ediyor. Ancak milliyetine bakmaksızın birleşmiş proletaryanın iktidarı bir değişikliği getirebilecektir." (Aktaran: F. Oelßner, Rosa Luxemburg'un Biyografisi, s. 23)

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in emperyalizme karşı mücadelesi daima oportünizme karşı yorulmak bilmez saldırıyla birleşmişti. Onlar için, emperyalizme karşı mücadele etmek, reformizme karşı ve devrim için mücadele etmek demekti.

"Emperyalizmin, meşru çocuğu olduğu kapitalist gelişmeyle kopmaz bağı... işçi sınıfına kavramasını öğretmemiz gereken şey budur. Ve işçi sınıfı bundan şu sonucu çıkarmalıdır ki, emperyalizme, savaşa, ülkelerin talanına, halklarla oyun oynanmasına, yasaların çiğnenmesine, şiddet politikasına karşı ancak, dünya çapındaki siyasi soykırımın karşısına sosyal devrimi çıkararak mücadele edilebilir. Emperyalizmin çatışmalarına emperyalist politika ***içinde*** *çare ve çözüm yolları aranacak olur ve onun fırtına ve basıncına basitçe onu halihazırda geride bırakılmış olana geri götürmeye çalışarak karşı koymak istenirse, bu proleter politika değil, küçük-burjuva, umarsız politika olur. Bu politika aslında daima, bugünün emperyalizmine karşı dünün emperyalizminin savunusundan başka birşey değildir."* (Rosa Luxemburg, a.g.e.)

Sömürgelerin paylaşımında payına düşenin az olduğunu gören Alman emperyalizmi, dünyanın yeniden paylaşımına yöneldi ve kendini savaşa hazırladı. 1907 Stuttgart Uluslararası Sosyalistler Kongresi'nde, sömürge politikasının yine de *"uygarlaştırıcı bir etkide bulunabileceği"* savunulduğunda, sosyal-demokrasi içinde artan şövenist politikaya karşı Lenin'le birlikte cephe kuranlar Rosa ve Karl oldu. Ya da 1911'de 2. 'Fas krizi' gündeme geldiğinde, emperyalist büyük güç politikasının içeriğini açıkça ortaya çıkaran yine Rosa Luxemburg oldu:

"Fas anlaşmazlığının tarihi anlamı, en basit ve en kaba ifadesine indirgendiğinde, Avrupa kapitalizminin temsilcilerinden hangisinin Afrika kıtasının kuzeybatı köşesine ilkönce çullanıp, onu kapitalist olarak yutacağıdır..." (Rosa Luxemburg, Eserler, Almanca, Cilt 3, s. 24)

Buna karşılık sosyal-demokrasi içinde, Bernstein'ın önderliğinde, sömürgelerin emperyalist sömürüsü çoğunluk itibariyle savunulup, emperyalist savaş politikasına karşı mitingler reddedildi: *"Fas'ta ticaret ve sanayiyle uğraşmak isteyen Almanlara... onurla ve sağduyuyla talep edebilecekleri şeyleri elde etmelerini sağlamak gerekir."* (Aktaran: Rosa Luxemburg, adı geçen eser, s. 30) Ve sosyal-demokrasinin şövenizmine karşı bildirilerle, konuşmalarla ve gösteri yürüyüşleriyle mücadele eden ve bu politikayı teşhir edenler yine Rosa ve Karl oldu:

"Mannesmann ve Krupp, 'onurla ve sağduyuyla', Afrikalı işçilerin onlara tabaklanacak deri olarak teslim edilmesini talep edebilirlermiş! Madenlerde ve plantasyonlarda Afrikalı işçileri kapitalist kâr için ölüme kamçılayabilme 'hakkı', Bernstein'ımız için 'en onurlu ve en insani yol'dur herhalde!" (Rosa Luxemburg, aynı yerde)

Bugün Rosa ve Karl'ı anmak demek, onların emperyalizme karşı mücadelesini, onların herşeyden önce 'kendi' emperyalizmimiz tarafından ezilen halklara karşı enternasyonalist tutumunu ve onların sosyalist devrim için mücadelesini kendimize örnek almak demektir. Bugün koşullar temelde değişmiş değildir, hâlâ emperyalizm ve proleter devrimleri çağında yaşıyoruz, dünyanın köşe bucak her yerinde halklar iliğine kadar sömürülüyor ve emperyalist büyük güçler tarafından köleleştiriliyor. Federal Alman emperyalizmi burada merkezi bir rol oynuyor. Ona karşı mücadelemiz, aynı Rosa ve Karl'ın mücadelesi gibi, devrimci bir mücadele olmalıdır, birkaç reformcuk ya da borç silme ve

ezilen halkların durumunu güya düzeltmek için devlet anlaşmaları için mücadele değil, emperyalist ülkelerde proleter devrim, emperyalizme bağımlı ülkelerde proletarya önderliğinde anti-emperyalist demokratik devrimler için ve onları proleter devrime ilerletmek için devrimci bir mücadele olmalıdır.

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht – III. Enternasyonal'in İnşası İçin Mücadele

Enternasyonal içinde o sıralar en güçlü ve en nüfuzlu parti olan Alman sosyal-demokrasisi, Ağustos 1914'te adeta koşar adım emperyalist burjuvazinin saflarına geçip, Birinci Dünya Savaşına katılmayı onayladığında, II. Enternasyonal'in çöküşü kesin hale geldi. Rosa Luxemburg bu durumda Alman sosyal-demokrasisini isabetli bir şekilde, "kokuşmuş bir ceset" diye niteledi. Karl Liebknecht, Alman parlamentosunda savaş kredilerinin onaylanmasına karşı oy veren tek kişi oldu. Bu tutum, Alman sosyal-demokrasisi içindeki devrimci muhalefetin toparlanması için önemli bir siyasi çıkış noktası oldu. Onun "Baş Düşman Kendi Ülkendedir" ve "Savaşa Savaş" şiarları, emperyalist dünya savaşına karşı mücadelenin meşalesi haline, işçi sınıfının uluslararası dayanışmasının sembolü haline geldi. Rosa Luxemburg, Clara Zetkin ve Franz Mehring'le birlikte o, "Internationale" grubunu kurup, gazete ve bildirilerle, savaşa karşı uluslararası eylemlere ve yeni bir enternasyonalin inşasına çağrı yaptı:

"Gururumuz ve umudumuz, işçi sınıfının Enternasyonal'i, emperyalist dünya savaşının öldürücü darbeleri altında rezilce çöktü. En rezilce çökeni ise, Enternasyonal'in bizim Alman seksiyonu oldu... Bu acı gerçeği açıkça ifade etmek gerekir, kısır bir çaresizliğe ve tevekküle teslim olmak için değil, bilakis, tam tersine, işlenen hataları acımasızca görerek, mevcut durumdan gelecek için umut vaat eden dersler çıkarmak için." (Rosa Luxemburg, Eserler, Almanca, Cilt 4, s. 18 / Karl Liebknect, Eserler, Almanca, Cilt VIII, s. 68 vd.)

Lenin, II. Enternasyonal'in çöküşünün bir tesadüf olmadığını, oportünizmin daha uzun bir süredir egemen olduğunu gösterdi ve sosyal-şövenistlerden temelli kopma yönünde baskıda bulundu. Yeni, sosyalist bir III. Enternasyonal kurmak gerekiyordu. Eylül 1915'te İsviçre'de uluslararası 'Zimmerwald Konferansı' yapıldı. Karl Liebknecht bu konferansa bir selam mesajı göndererek, savaşı içsavaşa çevirmeye (*"iç barış değil, iç savaş!"*), devrimci sınıf mücadelesine, oportünist kaçkınlara karşı amansızca mücadeleye ve yeni bir enternasyonalin inşa edilmesine çağrıda bulundu:

"Yeni Enternasyonal, eskisinin enkazı üzerinde yükselecektir; o ancak eskisinin enkazı üzerinde yükselebilir; yeni, sağlam temeller üzerinde. Siz dostlar, tüm ülkelerden sosyalistler, bugün gelecekteki binanın temel taşını koyacaksınız. Sahte sosyalistleri uzlaşmazca yargılayın! Tüm ülkelerde yalpalayanları ve tereddüt edenleri, özellikle ve bilhassa Almanya'dakileri de acımasızca ileriye kamçılayın!... Yaşasın uluslararası, halkları kurtaran, devrimci sosyalizm!

Bütün ülkelerin işçileri, yeniden birleşin!" (Karl Liebknecht, adı geçen eser, s. 307)

Bu konferans, Lenin'in dediği gibi, "ileriye doğru bir adım" olsa da, bu konferansa Merkezciler hakim oldular ve sosyal-demokrasinin şimdi açıkça sosyal-emperyalistleşmiş partilerinden temelli kopuş üzerine bir kararın alınmasını engellediler. Onun yerine, II. Enternasyonal'in 'cesedi'ni yeniden diriltmek istediler. En tutarlı şekilde ortaya çıkan Lenin ve Bolşeviklerin etrafında, 'Zimmerwald Solu' adı verilen uluslararası grup oluşarak, sonraki aylarda büyük ölçüde nüfuz kazandı.

Rosa Luxemburg hapiste ünlü eseri "Sosyal-Demokrasinin Krizi"ni yazdı ("Junius Broşürü" olarak da bilinir). Broşürde ortaya konan "Uluslararası Sosyal-Demokrasinin Görevleri Üzerine Yönergeler", 'Internationale' grubunun Ocak 1916'daki ülke çapındaki illegal konferansında benimsendi. Bu zamandan itibaren siyasi yayınlar "Spartaküs Mektupları" adı altında yayınlanmaya başladı ve oportünist güçlere karşı diğer politikaların temel çizgisi geliştirildi:

"'Birlik' ne demektir? Daha yeni bozulmuş olanın yerine yeni, felç eden bir 'disiplin' mi? Üç kez hayır!... Açıklık kazanmadan, görüş birliği olmadan toparlanmak mı? – Hayır!... Bugün kendilerini 'muhalefet'e sayan 4 Ağustos politikası yandaşlarına kadar herkesi toparlamak mı? Yani bu politika temelinde toparlanmak mı? – Hayır! Ortayolda, yani 'Marksist Merkez'in geniş ve eğri tavizkâr yolunda birleşmek de değil. Uluslararası devrimci sosyalizmin temel ilkelerinin gösterdiği, ve eğer geleceğin, üzücü geçmişin ve bugünün daha da üzücü bir kopyası olmasını istemiyorsak, ondan bir adım bile sapamayacağımız dümdüz yolundan başka yerde toplanamayız... 'Birlik' değil, herşeyde berraklık. Muhalefette de, ağır başlı tahammül değil, son zerresine kadar yakıcı eleştiri, son lira ve kuruşuna kadar en özenli hesap sorma... arındırıcı tartışmaya 'muhalefet'te de devam edilecektir, ta ki enternasyonalizm, ta ki uluslararası sınıf mücadelesinin mutlak öncelliği, proleter hareketin yol gösterici ilkesi olarak tanınıncaya ve devrimci eyleme hazırlıkta et ve kemik haline gelinceye kadar. Yoksa yeni Enternasyonal'in eşiğinde yeni örtbas etmeler, çizgilerin birbirine karışması mı dursun?... O zaman hemen eski bataklığa dönmek yeğdir, o yenisinden daha derin değildir." ("Spartaküs Mektupları", 3.2.1916)

Karl Liebknecht'in formüle ettiği bu Marksist tutum, muhalefet içinde ilerleyen bir ayrışmaya, devrimci güçlerin birleşmesine ve Almanya'da savaş karşıtı ve hükümeti devirmeye yönelik devrimci kitle hareketlerini ilerletmeye yol açtı. Oportünistlerle kesin kopuşun ve Almanya'da KPD'nin kurulmasının ilk ateşleyicilerinden biri, Rusya'da Bolşeviklerin mücadelesi ve Ekim Devrimi'nin başarıları oldu:

"O sıralar... sadece bizim partimiz, Bolşevik Parti, eski Enternasyonal'le, 1914–1918 emperyalist savaşı sırasında öylesine rezilce iflas etmiş olan 1889–1914 yıllarının II. Enternasyonal'i ile bağlarını kati surette koparmıştı. Sadece bizim partimiz, kayıtsız şartsız, yağmacı burjuvaziyle yaptığı ittifakla kendini rezil ve kepaze etmiş olan sosyalizm ve sosyal-demokratizmden, komünizme giden yeni yolu tutmuştu, resmi sosyal-demokrat ve sosyalist partilerin ta iliğine kadar işlemiş olan küçük-burjuva reformizmi ve oportünizmden, hakikaten proleter, devrimci taktiğe giden yeni yolu tutmuştu. Liebknecht, Rosa Luxemburg, Clara Zetkin ve Franz Mehring gibi

dünyaca ünlü önderleriyle Alman 'Spartaküs Birliği', Scheidemann... ayarındaki sosyalistlerle bağını nihayet koparıp, 'Spartaküs Birliği' 'Almanya Komünist Partisi' adını alınca, işte o zaman gerçekten proleter, gerçekten devrimci bir III. Enternasyonal'in, ***Komünist Enternasyonal'in kuruluşu olgu*** *haline geldi. Biçimsel olarak kuruluş henüz gerçekleşmemiştir, fakat fiilen III. Enternasyonal bugünden mevcuttur."* (Lenin, Eserler, Cilt 28, s. 441 vd.)

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht – Almanya'da Proleter Devrim için Mücadele

Birinci Dünya Savaşının emperyalist halklar kıyımı üç yılı aşkındır sürüyordu ki, Rusya'da Ekim Devrimi'nin olduğu haberi, yani Rusya'da kapitalistlerin ve büyük toprak sahiplerinin iktidarının devrilip, yerine proletaryanın diktatörlüğünün, geçmişte ezilenlerin ve sömürülenlerin köle sahipleri üzerindeki iktidarının kurulduğu haberi dünyaya yayıldı. Böylece dünya tarihinde yeni bir çağ başladı, *"**emperyalizmin** ülkelerinde **proleter** devrimleri çağı"* (Stalin, Eserler, Cilt 10, s. 204).

"Ekim Devrimi emperyalizmi yalnızca egemenlik merkezlerinde, yalnızca 'anavatan'larda sarsmadı. O aynı zamanda emperyalizmin cephe gerisine, çevresine de bir darbe vurdu ve emperyalizmin sömürge ve bağımlı ülkelerdeki egemenliğini sarstı." (Stalin, adı geçen eser, s. 206)

Tüm dünyada işçiler ve emekçiler uykularından uyandı ve yeni Sovyet iktidarının gerçekten emekçilerin bir hükümeti olduğunu ve "sosyalizmin ütopikliği", "kapitalist sisteme karşı mücadele etmenin olanaksızlığı"na dair tüm söylenenlerin yalan olduğunu kavradı.

"Şimdi Avrupa'da, ne İngiltere ve Fransa'da, ne Almanya ve diğer ülkelerde, Rus devrimine ilişkin haberleri alkışlarla karşılamayan tek işçi yoktur, çünkü o onda umudu görüyor, tüm Avrupa'da yangını körükleyecek meşaleyi görüyor." (Lenin, Eserler, Almanca, Cilt 26, s. 492)

Bu meşale tüm dünyayı aydınlattı. Arjantin, Şili, Bulgaristan, Çin, Danimarka, Finlandiya, Fransa, İngiltere, Hindistan, İtalya, Japonya, Polonya, Meksika, Avusturya-Macaristan, Romanya, Güney Afrika, ABD, Türkiye ve daha pekçok ülkede devrimci örgütler emekçileri Rus örneğini izlemeye çağırdılar, grev ve kitle hareketlerinde dev bir artış oldu. Finlandiya'da işçi sınıfının iktidarı alma uğruna mücadelesi gündeme geldi, 1918 başlarında orada işçi yönetimleri kuruldu; İrlanda'da, İngiliz ordusunda mecburi askerlik hizmetine karşı genel grev tüm ülkeyi sardı; Arjantin'de Komünist Partisi kuruldu; Avusturya-Macaristan'da kitle grevlerinden sonra işçi konseyleri ortaya çıktı, Jamayka'da grevler ertesinde, sendika kurma hakkı tanındı...

Almanya o sıralar, Ekim Devriminden sonra çelişkilerin en güçlü gelişmiş olduğu ülkeydi. Rusya'da 1917 Şubat Devrimi'nden sonra Almanya'da kitle eylemlerinde artış olmuş ve sınıf mücadeleleri şiddetlenmişti. Çarlığın devrilmesiyle, Almanya'nın hakim sınıfı tarafından yayılan 'savunma savaşı' yalanı teşhir oldu, çünkü savaşın sürdürülmesi, Alman emperyalizminin gerçek niyetlerinin yağma ve fetih olduğunu gösterdi. Spartaküs grubu Almanya'da kitle hareketinin başında bulunuyordu ve mücadelelere proleter devrimin zorunluluğu bilincini taşıyordu: *"Rus devriminin geleceğe dair doğal kaygılarına karşı sadece bir tek ciddi güvence vardır: Alman proletaryasının uyanması". "Şu anda uluslararası proletarya üstünde, Alman proletaryası üstünde tekrar şu şiar, ancak bir dünya dönemecinin büyük anının getirebileceği şu uyarı çağrısı çınlıyor: Ya emperyalizm, ya sosyalizm! Ya savaş, ya* ***devrim!*** *Üçüncü bir şey yoktur!"* ("Spartaküs Mektupları", No. 5, Mayıs 1917)

Lenin, devrimin Almanya'da da eşikte beklediğinden emindi:

*"**Alman proletaryası, Rus ve uluslararası proleter devrimin en sadık, en güvenilir müttefikidir**"... "Emperyalist savaşın içsavaşa dönüştürülmesi olgu **haline gelmeye başlıyor**. Yaşasın Avrupa'da **başlamakta olan** proleter devrim!"* (Lenin, Eserler, Almanca, cilt 23, s. 386)

1917 yazında bahriyelilerin hareketi, 1918 Ocak'ında mühimmat işçilerinin grevi ve açlık ve savaşa karşı güçlenen eylemler – tüm bunlar, devrimci bir durumun açık işaretleriydi. Lenin o sıralar şöyle yazdı:

"Dünya devriminin olgunlaşması inkâr edilemez... En önemlisi ise Alman donanmasındaki isyandır. Almanya gibi bir ülkede devrimin önüne çıkan inanılmaz zorlukları göz önünde bulundurmak gerekir, özellikle de şimdiki koşullar altında. Alman donanmasındaki isyanın, dünya devriminin olgunlaşmasındaki büyük krizin bir işareti olduğuna kuşku yoktur." (Lenin, Eserler, Almanca, Cilt 26, s. 169)

Alman Kasım Devrimi'nin son tahlilde başarısızlığa uğrayıp sadece burjuva bir devrim olarak kalmasının nedeni, devrimi zaten bir tarafa atmış olan sosyal-demokrasinin işçi sınıfı içinde ve emekçi kitleler arasında hâlâ büyük nüfuza sahip olmasıydı. Komünistlerin sosyal-demokrat hainlerden berrak bir şekilde çok geç ayrılması, işçi sınıfının devrime sınıf olarak önderlik edip, Rusya'da olduğu gibi zafer kazanma olgunluğuna henüz ermemiş olmasını beraberinde getirdi.

Kitleler savaşın tüm ıstırap ve dertlerinden gına getirmişlerdi, 1914'ten beri 2 milyon kişi ölmüştü, çalışma süreleri aşırı uzatılmıştı ve karneyle satılan yiyecek miktarı savaş öncesi düzeyin yarısı kadar bile değildi. 1918'de egemen sınıf içindeki kriz, eski şekilde hakimiyetini sürdürme yeteneksizliği olgunlaşmıştı. General Ludendorff, 1918 Eylül sonunda savaşın yitirilmiş olduğunu açıklamak zorunda kaldı, Alman ordusunun durumu derhal bir ateşkesi gerektiriyordu. Alman emperyalizmi askeri olarak çökmüştü. Şimdi egemen sınıf için, sistemi tüm gücüyle muhafaza etmek ve yaklaşan devrimi engellemek söz konusuydu. İşçi sınıfına karşı terör artırıldı, SPD'nin ve onun sendikalardaki yardakçılarının oyalamaları güçlendirildi, monarşi kurtarılmaya çalışıldı. SPD'nin Alman parlamentosundaki ana komitesinin başkanı, devrimden "veba gibi" nefret eden Friedrich Ebert, başbakan oldu ve sulh ve asayiş çağrısında bulundu. Fakat devrimin patlayışı artık durdurulamadı.

Ekim 1918 başında Spartaküs grubunun illegal imparatorluk konferansı yapılıp, devrim için bir program kabul edildi. İşçi sınıfı, hükümeti devirmeye ve devrime çağrıldı: *"Uluslararası durumun düğümü... Almanya'da yatı-*

yor; onu ancak Alman proletaryasının elindeki kılıç kesebilir." ("Spartaküs Mektupları", No. 12, Ekim 1918)

Devrim ve monarşist Almanya'nın çöküşü, Sovyet Rusya'nın durumunu önemli ölçüde kolaylaştırdı, Kızıl Ordunun yardımıyla, bazı işgal edilmiş bölgeler kurtarılabildi. 20 Kasım 1918'de Ukrayna Sovyet Hükümeti faaliyete geçti. Almanya'daki Kasım Devrimi, diğer ülkelerde de devrimci hareketi ilerletti. Avusturya-Macaristan'da devrimci olaylar oldu ve monarşi devrildi, Sırbistan'da devrimci eylemler başladı, Polonya'da Komünist Partisi kuruldu, işçi iktidarı için mücadeleler gelişti. Paris'te kitle eylemleri oldu, Marsilya ve Le Havre'da bahriyeli konseyleri kuruldu, İngiltere'de grev hareketi yükseldi.

"Almanya'da, Avrupa'nın merkezinde işçi ve asker sovyetlerinin ortaya çıkışı, Avrupa ülkelerini devrimcileştirmek zorundaydı ve gerçekten de devrimcileştirdi, işçiler zincirlerini attılar, ve tek başına bu bile Batıda devrimi zincirlerinden boşandırmak, Avrupa ülkelerinde devrimin yükselmesine meydan vermek zorundaydı." (SBKP[B] Tarihi, s. 312)

Kasım 1918... "Kahrolsun Savaş! Kahrolsun Hükümet – Yaşasın Liebknecht!". Kitlelerin baskısı altında, Karl Liebknecht Ekim sonunda hapisten salıverilmek zorunda kalındı. 3 Kasım'da Kiel'de bahriyelilerin silahlı ayaklanması oldu. Ertesi günlerde olaylar tüm Almanya'yı sardı, işçi ve asker sovyetleri oluştu, 9 Kasım'da ülke çapında genel grev ve silahlı ayaklanma oldu. Karl Liebknecht Berlin Sarayı'nda şunu ilan etti:

"Devrim günü geldi... Eski artık yoktur... Şu anda Almanya Özgür Sosyalist Cumhuriyeti'ni ilan ediyoruz." (Karl Liebknecht, Eserler, Almanca, Cilt IX, s. 594)

Alman imparatoru kaçtı, monarşinin sonu geldi. İşçi ve asker sovyetleri birçok kentte geçici olarak gerçekten iktidarı icra etmesine ve örneğin (kadınlar için de!) genel seçme ve seçilme hakkı ya da sekiz saatlik çalışma günü kazanılmasına rağmen, sosyal-demokrasinin etkisi hâlâ çok büyüktü. O, Almanya Bağımsız Sosyal-Demokrat Partisi (USPD) ile birlikte, Ebert liderliğinde bir 'Devrim Hükümeti' kurdu. Aynı zamanda SPD, karşı-devrimin askeri üssü haline gelen ordu yönetimiyle pakt kurdu. Yani pratikte herşey eskisi gibi kaldı. Ortaya çıkmış olan işçi ve asker sovyetleri sadece danışma organı olarak tanındı, hedef, onların iktidarını mümkün olduğunca yakın bir zamanda seçilmiş bir ulusal meclise devretmekti. Karl Liebknecht bunu *"burjuva-demokratik parlamento oyunu"* olarak adlandırdı. Rosa Luxemburg ise şunları yazdı:

"Devrim karşı-devrimi önlemek yerine, burjuvaziyi ve gericiliği güçlendirdi. Burjuvazi, kendisi için daha elverişli bir hükümet gerçekten isteyemez, mevcut hükümet, onun karşı-devrimci hedefleri için bir incir yaprağıdır... Sosyalizm, parlamento seçiminin bir meselesi değil, bir güç meselesidir. Proletarya bunun için donatılmalıdır." (Karl Liebknecht, adı geçen eser, s. 631 / Rosa Luxemburg, Eserler, Cilt 4, s. 457 vd.)

Kitleler sosyal-demokrat hainler tarafından sistematik olarak uyutuldular ve onlara şimdi bir 'sosyalist hükümet'e sahip oldukları, devrim hedefine ulaşıldığı açıklandı. Tüm bunlar planlı karşı-devrimdi, eski devlet aygıtı, devrimi bastırmak üzere kendine gelmek için yeterince zaman buldu.

"Öyle görünüyor ki, aslında Almanlarda Ekim değil, Şubat cereyan ediyor", diye yazdı Lenin Kasım 1918'de. Alman Kasım devrimi, başlangıçtaki başarılarının ötesine götürülemedi ve niteliği itibariyle burjuva-demokratik bir devrim olarak kaldı.

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht – Bolşevik Bir Partinin İnşası İçin Mücadele

Lenin, Alman sollarını tekrar tekrar sosyal-demokrasiyle örgütsel kopuş yönünde sıkıştırdı ve tekrar tekrar, tam da sosyal-demokrasinin oportünizmiyle berrak bir ayrım çizgisinin yokluğunun, sosyalizm için mücadeleyi zayıflattığına dikkat çekti. Lenin, yanlış anlaşılmayacak biçimde, sosyal-demokrasiden ideolojik ayrılığın yetmediğini, örgütsel ayrılığın da mutlak zorunlu olduğunu açıkladı.

Rosa Luxemburg örneğin 1917'de, SPD içinde mücadele etmek gerektiğini, bir bölünmenin *"kaçmak"* olduğunu yazmıştı: *"Bu dev mücadeleyi sonuna kadar götürmek gerekir... Bugün kendine sosyal-demokrasi diyen 'örgütlü çürüme yığını'nın tasfiyesi, tek tek ya da tekil grupların çözeceği özel mesele değildir. Bu tasfiye, dünya savaşının kaçınılmaz eki olarak gelecektir ve kamuoyu önünde büyük iktidar sorunu olarak vargücüyle kesin sonuç alıncaya kadar mücadele edilmek zorundadır. Almanya'da sınıf mücadelesinin sonucu, gelecek onyıllar için, sosyal-demokrasinin ve sendikaların mercileriyle bu genel çatışmada belirlenecektir, ve burada her birimiz için ta sonuna kadar şunu söylemek söz konusudur: 'Ben buradayım, başka türlü yapamam!'"* (Rosa Luxemburg, Eserler, Cilt 4, s. 235 vd.)

Böylece Rosa ve Karl ilkönce "Internationale" grubunu (daha sonraki "Spartaküs" grubu) kurdular, fakat o SPD'nin bir parçası olmaya devam etti. Kautsky ve şürekâsı Nisan 1917'de USPD'yi kurduğunda bile, "Spartaküs" grubu bu partiye katıldı. Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht önderliğinde "Spartaküs" grubu ve USPD'nin bazı kesimleri, o zamanki devrimci durum içinde kitlelerin siyasi bilincini yükseltmeye ve onları devrime ilerletmeye çalıştılarsa da, tüm bunlara rağmen SPD'nin kitleler içindeki hainice etkisi çok büyüktü. Ve Rosa ve Karl, örgütsel kopuşu da gerçekleştirmenin zorunlu olduğu konusunda çok geç berraklık kazandılar.

Aralık 1918 sonunda, Almanya Komünist Partisi KPD'nin kurulduğu "Spartaküs Birliği"nin imparatorluk konferansı yapıldı. Karl Liebknecht, konuşmasında, o olmadan proleter devrim için tutarlı mücadelenin mümkün olmadığı sağlam, hedef konusunda berrak bir Bolşevik partinin zorunluluğunu gerekçelendirdi: *"Bugün artık... berrak ayrım çizgisini çekmek söz konusudur. Bağımsız bir parti haline gelmeliyiz. Bugün buradan ayrıldığımızda, yeni bir parti kurulmuş olmalıdır, sahte-sosyalist partilerin zıttı bir parti... sosyalizm sözünü kitlelerin kafasını karıştırmak ve hakim sınıfların oyununa getirmek için kötüye kullanan partilere zıt bir parti, fikren ve irade itibariyle toplu ve yekpare bir parti, hedefin ve hedefe giden araçların açık kararlılıkla, kafası karıştırılamayacak bir kararlılıkla seçildiği bir parti, araçların sosyalist devrimin çıkarlarına göre, sosyalist dünya devriminin çıkarlarının icaplarına göre seçildiği bir parti."* (Karl Lieb-

knecht, KPD'nin Kuruluş Kongresi Üzerine Rapor)

Ardından, Ocak mücadelelerinin karşı-devrimci ve SPD'nin emri altında bulunan askeri birlikler tarafından bastırılması geldi, aralarında KPD'nin kurucuları Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht de olmak üzere yüzlerce devrimci işçinin ve askerin katledilmesi geldi. Ernst Thaelmann, Kasım Devriminin 10. yıldönümü vesilesiyle 1928'de, bu yenilgide tayin edici olan yanı şu şekilde öne çıkardı:

"1918/1919 yıl dönümünde kitleler mücadeleye hazırdı. Fakat bu mücadeleyi örgütleyebilecek, silahlı ayaklanmayı planlı bir şekilde örgütleyerek ve gerçekleştirerek gaddar Noske'yi ve suçortakları Ebert ve Scheidemann'ı generalleri ve beyaz muhafızlarıyla birlikte darmadağın edip kökünü kazıyabilecek hedef konusunda berrak önder yoktu. Devrimci içgüdü, Spartaküs Birliği'nin tek tek önderlerinin, partimizin katledilen önderlerinin kıyas kabul etmez kahramanlığı, demirden, devrimci deneyimlerin ateşi içinde çelikleşmiş bir öncünün varlığının yerini tutamazdı." (Ernst Thaelmann, İki Ciltte Konuşmalar ve Yazılar, Cilt II, s. 13)

Bugün İçin Dersler

Kasım Devrimi'nden bu yana, Komünist Partisi'nin kuruluşundan ve Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in, uluslararası işçi sınıfının iki devrimci öncü savaşçısının katledilmesinden bu yana 80 yıl geçti. O zamanki olaylardan öğrenmek bugün bizler için ne demektir? Burjuvazi ve onun bilginleri ve tüm diğer savunucuları tekrar tekrar, yeni bir çağda yaşadığımızı, herşeyin bambaşka olduğu 'globalleşme' çağında yaşadığımızı ilan etseler de, soruyoruz: Öylesine temelli değişmiş olan şey ne? – Hiçbir şey. Hâlâ emperyalizm çağında yaşıyoruz, dün olduğu gibi bugün de aynı mali sermaye, dünyayı yeniden paylaşmak için yeni savaşlara hazırlanan aynı emperyalist büyük güçler dünyaya egemen. Sermayenin globalleşmesi, fi tarihinden beri emperyalist sistemin karakteristik bir belirtisi.

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in mücadelesinden öğrenmek, aynen onlar gibi emperyalizme saldırmak ve onu proleter devrimle şiddet yoluyla yıkmanın zorunluluğunu propaganda etmek demektir. Aynen, son tahlilde Rosa ve Karl'ın da kabul ettiği gibi, emperyalizme karşı ve proleter devrim için bir mücadelenin de başarıya ulaşabilmesi için, devrimci bir mücadele partisi, bir komünist partisi inşa etmek zorunda olduğumuzu bilmeliyiz. Rosa ve Karl, 1918'de KPD'nin Kuruluş Kongresinde, yeniden Marx'a "vardıklarını" söylediler. Bugün Marksist-Leninist hareket en zayıf dönemini yaşıyor. İşçi sınıfı hareketi içinde reformizm ve oportünizm, hiçbir zaman olmadığı kadar egemen, ve aynen Rosa ve Karl gibi, tüm ülkelerde oportünizme karşı, revizyonizme karşı, Komünizm hakkında söylenen sonsözlere karşı mücadele yürütmek zorundayız. Kitle eylemlerine ve mücadelelerine devrimci bilinç taşımak ve onları proletaryanın devrimci bayrağı altında, Komünizmin bayrağı altında birleştirmek zorundayız.

Ya demokratik, anti-emperyalist devrim için mücadele, sosyalist devrim için mücadele, ya da barbarlık içinde batış!

Komünizm Yenecektir!

Almanya'da proleter devrimin öncü savaşçıları, devrimci bir durumda kitlelere şöyle seslendiler:

"İnsanlık şu alternatifle karşı karşıya: Kapitalist anarşi içinde çözülme ve batış, ya da sosyal devrimle yeniden doğuş. Karar saati geldi. Eğer sosyalizme inanıyorsanız, şimdi bunu fiille gösterme zamanı. Eğer sosyalistseniz, şimdi harekete geçme zamanı...

Ve bu nedenle sizi çağırıyoruz: Haydi mücadeleye! Haydi eyleme!...

Bütün ülkelerin proleterleri! Sizi sosyalist kurtuluş eserini gerçekleştirmeye, ırzına geçilmiş dünyaya yeniden insan yüzü kazandırmaya ve eski günlerde birbirimizi selamladığımız ve birbirimizden ayrıldığımızda sık sık kullandığımız sözü gerçekleştirmeye çağırıyoruz:

Enternasyonal'le kurtulur insanlık!

Yaşasın proletaryanın dünya devrimi!

Bütün ülkelerin işçileri, birleşiniz!

Spartaküs Birliği adına

Karl Liebknecht, Rosa Luxemburg, Franz Mehring, Clara Zetkin" (25 Kasım 1918 tarihli "Kızıl Bayrak")

"Yaşasın Proletaryanın Dünya Devrimi" çağrısının sadece bir propaganda sloganı değil, dolaysız eylem çağrısı olacağı günler yeniden gelecektir.

Marksist-Leninist İnisiyatif Viyana (Avusturya) *bu platform temelinde 10.01.1999'da Berlin'de yapılacak devrimci ortak eylemi desteklemektedir*

Deneyim aktarımı ve işçi muhabirliği...

Partimizin işçi sınıfı içindeki çalışmaları sürüyor. Parti fonksiyonerlerimiz, fabrikalarda, sendikalarda, işçileri örgütlüyor; işçi direnişlerinde yeralıyor; ajitasyon-propaganda çalışmalarını çok daha yoğunluklu bir şekilde sürdürüyor. Bu çalışma sonucudur ki; işçi sınıfının çeşitli eylemlilikleri hakkında yazılan yazı ve haberlerde belirli bir artış var.

Sınıf içindeki bu çalışmanın örgütsel alanda meyvelerinin gerektiği ölçüde alınması sabırlı ve uzun erimli bir mücadeleyle kazanılacak. Ancak bu çalışma yürütülürken, çalışma yürüten yoldaşlarımızın kendi deneyimlerini partinin diğer alanlarına aktarmaları sorunu da önem kazanıyor.

Sendikada, fabrikada, mahallede, kitle derneklerinde... kısaca çalışmanın yürüdüğü her alanda, her eylemde elde edilen deneyimin başka alanlara aktarılması şüphesiz bir dizi kazanımlar sağlar.

Eylemlerin izlenmesi, eylemlere güç oranında müdahale, işçi sınıfı içinde yürütülen çalışmada kazanılan deneyimlerin başka alanlarda çalışan örgütlü güçlere aktarımı vb. noktalarında yazılan yazı ve haberler, örgütsel alanda çalışmanın verimliliğinin artmasına katkıda bulunur; bölgesel çalışmanın deneyimlerinin parti yayınlarında yer alması diğer çalışma yürüten yoldaşların çalışmalarında izledikleri yol ve yöntemlere yenilerini katmalarını sağlar. Deneyim alışverişinin sürekli kılınması, yaşayan bir organizma olarak partinin kendini yetkinleştirmesine, sınıfla bağlarının daha iyi kurulmasına yeni olanaklar sunar.

Böylesi bir deneyim alışverişinin yapılmasında örgütün yayın organlarının özel bir önemi vardır. İşçi sınıfı içinde çalışma yürüten her partilinin kendi deneyimlerini, gözlem ve yorumlarını, çalıştığı alanın özelliklerinden hareketle işçi sınıfı içinde çalışma yürüten diğer yoldaşların çalışmalarına yardımcı olacak —illegaliteye zarar vermeyen— sonuçları aktaracağı en iyi araç yayın organlarıdır.

İşçi sınıfı içinde çalışan yoldaşlarımızın deneyim aktarma konusunda geçtiğimiz dönemde yayın organlarımızdan yeterince yararlanmadıklarını görüyoruz. Şüphesiz bir dizi yazı, mektup, haber vs. gönderiliyor. Ancak gönderilen bu materyallerin çoğunun deneyim aktarımı bir yana, haber olarak yayınlanması bile zaman zaman sorun oluyor. Öyle ki, klasik anlamda bir haber yazısında olması gereken, yanıtlanması gereken sorular bile yanıtlanmıyor; çok genel bir-iki paragrafla haber "anlatılıyor!" Yine gönderilen bir dizi haber, somuttan uzak birtakım genel değerlendirmeler içinde boğuluyor. Örneğin bir fabrikadaki herhangi bir eylem anlatılırken genel bir dünya durumu, Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin genel siyasi yapısı hakkında bir değerlendirme, sonuçta kalıplaşma tehlikesini barındıran bir söylem içinde haber "kısmen" veriliyor... Gerçekte olması gereken, genel değerlendirmeden çok, somut eylemin başladığı koşullar; gelişmeler, işçilerin tavrı, talepleri, patronların saldırıları ve bunlara karşı yürütülen eylem biçimleri, yapılan parti ajitasyon ve propagandasından çıkarılan dersler vs. vs. olması gerekirken çoğu yazıda bunlar ya yok, ya da "geçerken" özet bir şekilde anlatılıyor. Oysa bizim genel değerlendirmelerden çok; somut bilgiye ihtiyacımız var. Bizim anda, eksikliğini hissettiğimiz işçi muhabirliğidir. Belirtmek gerekir ki, işçi muhabiri, dışardan burjuva gazeteci gibi haberi aktarmakla kendini sınırlayamaz. O, eylemin içinden birisi olarak, burjuva gazeteciden farklıdır.

O bir yanda, eylemin içinde bir fonksiyoner, diğer yandan bu eylemin gelişimini gözleyen, sonuçlar çıkaran ve bu sonuçları-dersleri diğer alanlarda çalışma yürüten yoldaşlara aktarımını görev edinendir. O, işçi sınıfının sadece gözü, kulağı, kalemi değil, aynı zamanda eylemin, mücadelenin içinden biridir, eyleme katılan, etkileyen, yönlendirendir...

İşçi muhabiri, somut eylemi incelerken gazeteciliğin genel kurallarından yararlanmaksızın haber yazamaz. "Ne?", "nerede?", "nasıl?", "niçin?", "neden?" ve "kim?" gibi soruların yanıtlarını haberde yanıtlamak; eylemin yönelimi, gidişatı konusunda gözlemlerini ve sonuçlarını eklemek işçi muhabirinin görevlerindendir. Bunun da ötesinde, herhangi bir fabrikada, işletmede çalışan işçi muhabirinin, fabrikanın ya da işletmenin genel durumu hakkında somut bilgileri (kaç kişi çalışıyor, işyerinde sendika var mı, hangileri, işçilerin sendikalılık durumu, herhangi bir grev vs. varsa işçilerin talepleri, patronların tavrı... vs. vs.) aktarması, gelişmelerin, deneyimlerin ve sonuçlarının verilmesi diğer bölgelerde çalışma yürüten yoldaşların eylem ve gelişmeler konusunda bir resim elde etmelerini sağlayacak ve bu haberden öğreneceklerdir.

Deneyim aktarımının genel bilgilere kurban edilmediği yazıların kaleme alınması zor bir iş değil. Bunun için bazı noktalara dikkat etmek, somutu düşünerek elde edilen deneyimin toparlanıp yazıya dökülmesi gerekiyor. Yoldaşlarımızın önemli bir bölümü bunu yapabilecek düzeydedir, bu yapılmalıdır.

İşçi muhabirliğinin yerleştirilmesi ve parti yayın organları üzerinden deneyim aktarımı, bir yanıyla çalışmada yeni yol ve yöntemlerin gelişmesine hizmet ederken diğer yandan sürekli ve sistemli bir haber akışının olması, partinin yaşayan bir organizma olduğunun; çalışan örgütlü bir gücün olduğunun da göstergesidir; bu durum, çalışmaya moral açısından olumlu bir etkide de bulunur. Düzenlediğimiz ya da içinde yeraldığımız eylemlerin propagandasının yapılması, işçi sınıfı içindeki etkimizin genişlemesine yol açacak; işçi sınıfının kurtuluşunun ancak Bolşevik temelde örgütlenmiş bir parti önderliğinde gerçekleşeceği bilincinin daha fazla yayılmasına hizmet edecektir.

Yazma zorluğu olan kimi yoldaşların çalışmalarını yazıya dökmede çekingen davrandığını; yazmadığını biliyoruz. Bu çekingenlik iyi değildir. Kaldı ki, yazma zorluğu aşılabilir bir zorluktur. Bu durumda olan yoldaşlar yazmaya ve okumaya önem verdikleri sürece gelişeceklerdir.

Gönderilen yazılar redaksiyondan geçmekte; yer yer düzeltilmekte ve öyle yayınlanmaktadır. Yazı yazma zorluğu olan yoldaşlar, "kötü" olduğunu düşünseler de yazmalı, inisiyatifli davranıp somut bilgileri aktarmalıdırlar. Yazı yazmada zorlanan yoldaşlar; yazıları düzeltenlerin yoldaş olduğunu; onların "kötü" diye yazılanlara asla burun kıvırmayacağını; "yoldaşımız çalışmalar hakkında bilgi veriyor, iyi iş yapıyor" diye yaklaşacağını düşünerek yazı yazmada çekingen davranmamalıdırlar! Unutulmasın ki; partinin çalışmaları açısından yazılmış hiçbir yazı değersiz değildir.

Şubat 1999 ▲

İstanbul-İkitelli'de nükleer "kaza"...
Radyasyon hurdacıya kadar düştü...

CEHALET Mİ, SORUMSUZLUK MU, VURDUMDUYMAZLIK MI?

Türkiye ilk nükleer 'kaza' ile tanıştı... Kaza derken, nükleer bir santralin ya da nükleer bir bombanın 'kazayla' patlamasını kastetmiyoruz. Burada sözkonusu olan, hastanelerde kanser tedavisinde kullanılan bir radyoterapi cihazının güç kaynağı olan Cobalt 60'ın saklandığı iki kurşun blokun hurdacıya satılması, hurdacıların kurşun blokları parçalamaları sırasında radyasyon sızmasıdır.

Cobalt 60 hurdacıya kadar nasıl geldi?

Basında yazıldığına göre; İkitelli'deki bir hurdacı dükkanında parçalanan ve sızdırdığı radyasyonla birçok kişiyi ölümle yüzyüze getiren kurşun blokların içindeki radyoterapi cihazı, merkezi Ankara'da bulunan PİKER adlı bir şirket tarafından ABD'den ithal edilmiştir. PİKER adlı şirketin kullanım süresi dolan radyoterapi cihazını prosedür gereği TAEK'ya (Türkiye Atom Enerjisi Kurumu) vermesi gerekirken, İstanbul'da bir depoya gönderdiği ortaya çıktı. İstanbul İkitelli'de şirketin deposuna konulan kurşun bloklar, depoda yer kalmayınca, yandaki bir başka şahsa ait depoya konuluyor. Kurşun blokların konulduğu depoda da yer kalmayınca, depo sahibi şirketin İstanbul temsilcisine, kurşun blokları ne yapacağını sorar. Şirket temsilcisinin "satabilirsin" demesi üzerine, kurşun bloklar hurdacılık yapan Naki ve İlyas kardeşler'e 10 milyon karşılığında satılır.

Her biri 1850 kilo olan kurşun bloklar, greyder makinasıyla parçalandıktan sonra, iki kardeşin sağlık sorunları başlar. Defalarca doktora giden, ancak rahatsızlıklarına teşhis konulmayan kardeşler, en son Özel Güneş Hastanesi'ne başvurur. İki kardeşin radyoaktif madde temasına maruz kaldıklarının anlaşılmasıyla, sözkonusu olay açığa çıkar. Kurşun blokların parçalanması işleminden, olayın açığa çıkması arasında tam bir ay geçmiştir! *(10 Ocak 1999, Radikal)*

10 milyona radyasyon!

Türkiye'de ilk "nükleer kaza" sekiz kişinin kusma ve başağrısı şikayetleriyle, Özel Güneş Hastanesi'ne başvurmaları sonucu ortaya çıktı. Sekiz kişinin "radyoaktif madde" temasına ya da yoğun radyasyon yüklendikleri belirlenince devreye TAEK görevlileri girdi. Ama ne giriş!!

Bu tür 'kaza'lar yönetmeliklerle engellenebilecek kazalar değildir. Sorun bu düzenin varlığından, karakterinden kaynaklanmaktadır. Toplum sağlığını düşünmeyenlerin, temel amaçları kar olanların çıkaracakları yönetmelikler de çözüm değildir. 42 yıllık bir geçmişe rağmen, radyasyon alanında hiçbir icraatı olmayanların, bilimsel ve teknik hazırlığa sahip olmayanların, İkitelli'deki 'kaza' karşısında aciz kalanların, Sinop ve Akkuyu'da nükleer santral yapmak istemeleri, çok daha felaketli sonuçlara yolaçabilecek nükleer kazalar karşısında ne yapabilecekleri de şimdiden bellidir.

Hurdacı dükkanı kontrol altına alındı. Kontrol altına alınan bölgeye giriş çıkışlar güya yasaklandı! Takım elbiseli, kravatlı TAEK görevlileri, medya ordusu ve meraklı bir topluluk eşliğinde, radyasyon yayan radyoterapi cihazını iki gün boyuncu aradılar. Aramanın uzun sürmesinin nedeni olarak, kurşun blokların parçalanmasıyla muhafazasından çıkan ve kaybolan 7 santim boyunda, 1,5 santim çapında, parmak biçimindeki bir metal çubuk gösterildi. Elbette ki, radyasyon yayan bu kadar ufacık bir parça kolay kolay bulunamazdı!

Uzun uğraşlar sonucu radyasyon yayan, Cobalt 60 maddesi bulundu ve muhafaza altına alındı.

Arama işlemi sırasında TAEK görevlileri tam bir cehalet örneği sergilediler. Sanki zorunlularmış gibi takım elbiselerle arama işlemini yaptılar. Koruyucu elbise giyme zahmetine –koruyucu elbise varmıydı acaba?!– katlanmadılar. Bunun nedeni olarak radyasyon yayan maddenin 35 metre uzağının güvenli olduğu açıklandı. Bu açıklama tam bir cahilliğin göstergesidir. Saniyede 300 bin kilometre hızla yayılan radyoaktif ışınlar, herhalde 35. metrede hızlarını yitiriyor!

Bu durum Türkiye'de devletin nükleer kazalara karşı bilimsel anlamda hazırlıklı ve donanımlı olmadığını gösteriyor. Petrol yüklü tanker yangınına karşı, kara yangınlarına müdahale konusunda eğitilen, naylon elbiseli itfaye erlerini gönderenler, radyasyon sızdıran Cobalt 60'ı arama işine takım elbiseli görevlileri gönderiyorlar.

Bilimsel ve teknik olarak radyasyon sızıntısına karşı hazırlıklı olmayanların, nükleer santral inşa etmek istemelerine ne demeli?! Bu konuda yorumu okuyucuya bırakıyoruz.

Çekmece Nükleer Araştırma Merkezi Müdür Vekili Yaşar Özel'in basına yaptığı bir açıklama, soruna nasıl sorumsuzca yaklaşıldığını göstermektedir:

"Radyoaktif madde kesinlikle metal parçasıdır, havaya, suya ve toprağa geçmez ve bulaşmaz.(!) Sadece yanına yaklaşıldığı zaman etkilenilebilir." (9 Ocak 1999 Radikal)

Buyrun buradan yakın! Nükleer araştırma görevlisi, üstelikte Müdür Vekili(!) bay, saçma sapan bir açıklama yapıyor. Bu bay herkesi herhalde kendisi gibi zırcahil zannediyor!

Hayır bay Özel! Radyasyon yayan tabi ki bir metal parçasıdır. Burada sözkonusu olan metal parçasının eriyerek ya da dağılarak havaya, suya, toprağa karışması değildir. Söz konusu olan o bildiğiniz metalden yayılan radyasyondur. Radyasyon ise havaya, suya, toprağa karışır ve etkileri binlerce yıl sürer. Havaya karışan radyasyon hava hareketleriyle, binlerce kilometre uzaklıktaki topraklara yağan yağmurlarla karışır. Sizin düşündüğünüz gibi olsaydı, Çernobil faciasında binlerce kilometre uzaklıktaki toprak parçalarının etkilenmemesi gerekirdi!

TAEK 1956 yılından bu yana faaliyet yürütüyor. Başta sağlık olmak üzere bir çok alanda kullanılan radyasyonlu cihazların ithal edilmesi iznini, kontrollerini, denetimlerini, TAEK yapıyor. İkitelli'deki olay TAEK'in işini ne kadar iyi yaptığını göstermektedir!

Asli görevi "halkı radyasyonun zararlarından korumak" olan TAEK, bu görevini yukarıdaki açıklamada olduğu gibi halka yalan-yanlış bilgi vererek yapıyor.

TAEK, 42 yıllık geçmişine rağmen, radyasyon konusunda sadece bir proje üretebilmiş... Radyasyon Güvenliği Projesi (RESA) adını taşıyan ve Türkiye genelinde radyasyon alarm sistemi kurulmasını öngören bu proje de yaşama geçirilebilmiş değil.

42 yıllık zaman diliminde TAEK çok çalışmış, çok faydalı işler yapmış gibi, TAEK'ya Ankara'da devasa bir bina yapılmıştır. *"Jacgues Chirac'ın üç bin metrekarelik başkanlık sarayından bile daha büyük" (11 Ocak 1999, Radikal)* olan binayı, Radikal gazetesinin adlandırdığı gibi "boş işler sarayı" olarak adlandırmak ne kadar da doğru!

Sorumlu kim?

Sorumlu radyoaktif madde içeren kurşun blokları, TAEK'ya teslim etme yerine depoya kaldıranlar mı? Sorumlu kurşun blokları hurdacılara satanlar mı? Sorumlu kurşun blokları satın alan ve açan, bu nedenle radyosyona maruz kalan hurdacı kardeşler mi? Sorumlu "radyoaktif madde havaya, suya ve toprağa geçmez ve bulaşmaz" diyenler mi? Sorumlu radyasyon konusunda bilgisiz olanlar, radyasyonu umursamayanlar, radyasyondan etkilenme pahasına merakına yenilenler mi?

Sorumlu olanların listesi daha da uzatılabilir!

Bu bağlamda, herkes kendisine göre bir sorumlu bulup yargılayabilir. Devlet de sorumluları bulup gözaltına almış, gözaltına alınanlar birkaç gün sonra serbest bırakılmışlardır.

Birbirini zincirleme takip eden, sonuç olarak yüzlerce insanın sağlığını tehlikeye atan, ilk "nükleer kazanın" sorumlusu; insan, toplum sağlığını düşünmeyen, temel amacı sadece kâr olan bu kapitalist düzen ve bu düzeni korumak için varolan faşist devlettir.

Çernobil kazası sonrası radyasyonlu çayı, fındığı bu ülke insanlarına yediren, İkitelli'deki 'küçük Çernobil' kazası karşısında aciz kalan, radyasyon bağlamında cehaletlerini sergileyen devlet görevlileri, nükleer kazalar karşısında hiçbir donanıma sahip olmayan, Sinop ve Akkuyu'da nükleer santral kurmak isteyenlerdir sorumlu olanlar.

İkitelli'deki olay Türkiye'de radyasyonlu maddelerin denetimi konusunda büyük bir boşluk olduğunu gösterdi. İkitelli'deki olayla bu boşluğu farkeden devlet, hemen Resmi Gazete'de bir yönetmelik yayınlamıştır. 1 Ocak 1999 tarihinden itibaren yürürlüğe giren yönetmeliğe göre, radyoaktif maddelerle, bu maddelerin kullanıldığı cihazların ithalatı TAEK'in "uygunluk" bildirmesi halinde yapılabilecek.

Burada sorun yönetmeliklerin olmamasından kaynaklanmamaktadır. Bu tür "kaza"lar yönetmeliklerle engellenebilecek kazalar değildir. Sorun bu düzenin varlığından, karakterinden kaynaklanmaktadır. Toplum sağlığını düşünmeyenlerin, temel amaçları kâr olanların çıkaracakları yönetmelikler de çözüm değildir.

Bu olay, 42 yıllık bir geçmişe rağmen, radyasyon alanında hiçbir icraatı olmayanların, bilimsel ve teknik hazırlığı bulunmayanların, İkitelli'deki "kaza" karşısında aciz kalanların, buna rağmen Sinop ve Akkuyu'da nükleer santral yapmak isteyenlerin çok daha felaketli sonuçlara yolaçabilecek nükleer kazalar karşısında neler yapabileceklerini de şimdiden göstermektedir.

13.1.1999 ▲

Kadının kurtuluşu bayrağını 2000'lere taşıyalım!

KURTULUŞUMUZ DEVRİMDE, SOSYALİZMDE!

İşçi ve emekçi kadın arkadaş!

8 Mart 1999...

Yeni bir yüzyıla doğru ilerliyoruz... İşçi ve emekçi kadınların özgürlük ve kurtuluş mücadelesinde çok önemli mevziler kazanıp yeni hedefler peşinde koştuğu bir yüzyılı geride bırakıyoruz. Bütün dünyada emperyalist burjuvazi ve yerli hakim sınıflar bütün güçleriyle işçi ve emekçi kadınların haklarına ve yaşamlarına saldırıyor. Onlar geçmişte büyük mücadelelerle kazandığımız hakları birer birer elimizden alırken bu yüzyılda elde ettiğimiz kazanımları da unutturmaya çalışıyorlar!

Bize yaşanan sosyalizmi unutturmaya çalışıyorlar!

1917 Ekim Devrimi'nin ve sosyalizmin emekçi kadınlara verdiklerini unutturmaya çalışıyorlar!

1917 Ekim Devrimi, kadınlara tam hak eşitliğini sağlamıştı. Lenin'in işaret ettiği gibi "her aşçı kadının devlet yönetiminde yeralması"nın şartlarını yaratmıştı. Burjuva devletlerinde kadınlara seçme ve seçilme hakkı bile verilmezken, işçi sınıfının devletinin her kademesinde kadınlara yer veriliyordu.

Sosyalizm, emekçi kadınların ev işi ve çocuk bakımından kurtulmasının mümkün olabileceğini pratik olarak da gösterdi! Ev işleri ve çocuk bakımını özel iş olmaktan çıkardı, toplumu sorumlu kıldı.

Kadınların, kocalarının köleleri değil, toplumun eşit bireyleri olduğu bilincini yerleştirdi. Ezilen uluslardan kadınların ulusal, cinsel ve sınıfsal baskılardan kurtuluşunun da sosyalizmde olduğunu kanıtladı! Tüm bu gerçekler işçi sınıfının ve komünist kadın hareketinin belleğinde yaşamaktadır.

• • •

Burjuva kadın hareketlerinin tüm safsatalarına karşın bu erkek egemen kapitalist-emperyalist sistemde emekçi kadınların eşitliği ve özgürlüğü hayaldir.

Günbegün yaşanan gerçeklik bunun en yalın kanıtı:

► Ülkemizde yaşanan ekonomik kriz, en başta emekçi kadınları vuruyor! İşçi, emekçi, memur kadınlar son iş alanlarını da kaybediyorlar. Onları sendikasızlaştırmak, örgütlü mücadelenin dışına atmak istiyorlar. Emekçi kadınlar, iş güvencesinden yoksun, sigortasız, en düşük ücretli iş alanlarına itiliyorlar.

► Kürdistan'da süren savaş en fazla Kürt kadınlarını etkiliyor! Zorla göçettirmeler, çocuklarının, eşlerinin katledilmesi, kendilerinin her fırsatta işkence, taciz, tecavüze maruz kalmaları neredeyse sıradanlaştı... Türk hakim sınıfları şovenizm kışkırtmalarını sürdürürken Kürt kadınlarına yönelik bu saldırılarını gizlemeye bile gerek duymuyorlar. Hatta bunları överek anlatıyorlar. Ulusal kurtuluş mücadelesine katılan kadın gerillaların çıplak vücutları uşak medyada teşhir ediliyor. Kürt kadınlarının başına bomba yağdırılırken, "şehit anaları"nın gözyaşları siyasi çıkarlar için kullanılıyor!

► Erkek egemen faşist sistem, tüm çirkin yüzünü hapishanelerde, yurtlarda, okullarda... estirdiği cinsel terörde gösteriyor. Devlet eliyle ve zorla bekaret kontrolü hâlâ gündemde. Cinsel taciz ve tecavüz bir işkence yöntemi olarak kullanılıyor.

► Feodal baskılar, dayak, dinsel-cinsel taciz... emekçi kadınların hergün yüzyüze kaldığı gerçekler!

Ancak, Türk hakim sınıfları utanmadan emekçi kadınların oylarının peşinde koşuyor. Düzen partilerinden kimileri "Denenmemişi seç, Fazilet'i seç!" diyerek dinci faşizmi; kimileri "laiklik" safsatasıyla kemalist faşist partilere oy istiyorlar. Hangisi olursa olsun, bu düzen partilerinin emekçi kadınlara verecekleri olumlu hiçbir şey yoktur. Bunların hepsi, işçi emekçi düşmanı, kadın düşmanıdır!

Baskı ve sömürüden, erkek egemenliğinden, ırkçılık ve faşizmden kurtuluşumuz için devrimden başka seçeneğimiz yoktur! Mücadelemizi kendi ellerimize alalım. Taleplerimizi tüm toplumsal mücadelelere taşıyalım!

Sınıfsız, sömürüsüz bir dünya yaratma özlemiyle 8 Mart'ın mücadeleci ruhunu yaşatacağız!

Clara Zetkin, İnes Armand, Krupskaya, Rosa Luxemburg... ve daha nice komünist kadın önderlerin bayrağını 2000'li yıllara taşıyacağız!

Bütün dünyanın savaşan devrimci ve komünist kadınlarıyla omuz omuza! Yaşasın enternasyonal dayanışma!

► **Yaşasın 8 Mart Emekçi Kadınlar Günü!**

► **Yaşasın Komünist Kadın Hareketi!**

► **Yaşasın Bolşevik Parti!**

Mart 1999 ▲

Bolşevik Parti
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)
Merkezi Kadın Komisyonu

Faşist Türk devletinin seçim sahtekarlığına hayır! Biz seçimimizi yaptık; devrim ve sosyalizm mücadelesini seçtik!

Çeşitli milliyetlerden kadın ve erkek işçiler... Faşist hakim sınıflar 18 Nisan 1999'da işçi ve emekçileri yine seçime çağırıyorlar.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de hakim sınıflar tarafından yapılan seçimlerden hiçbiri işçilere, emekçilere, yoksul halka özde hiçbir olumlu değişiklik getirmemiş, sadece onları düzene bağlamanın aracı, kandırmaca, sahtekârlık, ikiyüzlülük olmuştur.

Seçimler hakim sınıfların çeşitli siyasi temsilcilerinin halk içinde ne kadar desteğe sahip olduklarını ölçmek için kullanılmaktadır. Demokrasi sahtekarlığında kullanılmaktadır.

Kısacası, burjuvazi seçimleri yalnızca kendi çıkarı için kullanmaktadır. Burjuvazinin seçimlerde işçi ve emekçilere sunduğu şudur: "Bir dahaki seçime kadar seni baskı altında tutma, işsiz bırakma, susturma, ezme işini kim yapsın? Onu gönlüne göre seç!"

Seçimler işçi ve emekçiler için başka bir işe yaramıyor.

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de demokrasi adına yapılan seçimler, gerçekte "demokratik seçim", "halk iradesinin özgürce belirlenmesi" vb. değildir!

Çeşitli milliyetlerden işçiler, emekçiler, tüm ezilenler, devrimciler, yoldaşlar!

18 Nisan 1999 seçimlerin de, yine sandıklar karakollara kurulacak, yine askerler, MİT elemanları, korucular ellerinde silahları ile sandık başlarında "halkın iradesi"ni belirleyecekler. Buna da demokrasinin gereği diyecekler; demokratik seçim diyecekler!

Bu seçimler hakim sınıflar açısından "taşların bağlanıp, itlerin ortaya salındığı" bir ortamda yapılmaktadır.

Bu seçimlerde bir tek doğru tavır vardır: Hakim sınıfların seçim sahtekârlığına alet olmamak! Seçim sahtekârlığında hakim sınıfları yalnız bırakmak! Seçim sahtekârlığına hayır demek! Tek kelimeyle BOYKOT!

18 Nisan 1999 seçimleri, hakim sınıflar açısından halkın dikkatini gerçek sorunlardan kaydırmanın da bir aracıdır. Hangi gerekçe ile olursa olsun bugünkü koşullarda seçimlere katılmak şu veya bu partiye oy vermek, sonuçta hakim sınıfların oyununa gelmektir. Onların düzeni içinde, onların sahtekârlığına onay vermek olur.

Türk hakim sınıflarının kanlı faşist düzeni çürüyen bir leştir. Görev bu leşi tarihin çöplüğüne atmak için mücadele etmektir. Seçimlere katılmak değil; bu sahtekârlığı reddetmektir.

Burjuvazi bir seçim sahtekârlığı daha tezgahlıyor. Kuzey Kürdistan-Türkiye'li Bolşevikler, bu seçim sahtekarlığını teşhir etmek ve işçileri, emekçileri seçim sahtekarlığına alet olmamaya, seçimleri boykot etmeye çağıran bildiri ve elilanlarıyla pullar hazırladılar, geniş çaplı dağıttılar, dağıtıyorlar... İşte bunlardan bazı örnekler...

Kuzey Kürdistan-Türkiye'de demokrasi; ama sahte demokrasi değil, gerçek demokrasi; işçilerin, emekçilerin, ezilenlerin demokrasisi ancak ve yalnız bugünkü faşist Türk devletinin DEVRİMLE YIKILMASI sonucu kazanılır.

Ancak işçi sınıfı önderliğinde başarılı bir DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ işçilere, emekçilere, tüm ezilenlere halk iktidarı ile birlikte demokrasiyi sağlayabilir; ezilen Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce belirleme hakkını kullanabileceği şartları yaratır, tüm milliyetlere tam hak eşitliği sağlar; ezilen kadınlara tam hak eşitliğini sağlar; herkese iş, işsizlere işsizlik sigortası, 7 saatlik işgünü, 5 günlük iş haftası gibi demokratik talepleri gerçekleştirir; toplumun her alanından feodal kalıntıları kökten temizler; emekçi köylülerin demokratik taleplerini gerçekleştirir ve insanlığın geleceği olan Sosyalizmin, Komünizmin yolunu açar. Biz bu yüzden SEÇİM SAHTEKARLIĞINA HAYIR! BİZ SEÇİMİMİZİ YAPTIK, DEVRİMİ SEÇTİK! diyoruz. Tüm işçi ve emekçileri de DEVRİM MÜCADELESİNE ÇAĞIRIYORUZ!

Çeşitli milliyetlerden Türk, Kürt, Arap, Çerkez, Laz , Abaza, Ermeni , Gürcü işçi ve emekçiler, devrimciler! Size sesleniyoruz!

18 Nisan 1999 seçimlerinde vereceğiniz her oy; katmerli zam, zulüm, işkence, yargısız infaz, kurşun olup Kuzey Kürdistan'da PKK önderliğinde yürüyen ulusal kurtuluş mücadelesine, Türkiye'de sınıf mücadelesine, devrimci harekete yönelecektir, ona sıkılan kurşun olacaktır. Onun için diyoruz ki; sandık başına gitme! Onların seçim sahtekârlığına hayır!

Düşmana cephane olacak oy vermeyin!

İşçi sınıfı önderliğinde devrimin yol göstericisi olan BOLŞEVİK PARTİ saflarında ve onun önderliğinde sınıf mücadelesine, Devrim ve Sosyalizm mücadelesine katılın!

Hakim sınıfların seçim kampanyasını, Devrim, Sosyalizm, Komünizmin propagandası kampanyasına dönüştürün!

Seçim sahtekârlığına hayır!

6 Ocak 1999
Bir grup Bolşevik Partizan taraftarı ▲

YARATTIKLARI KRİZİN YÜKÜNÜ KAPİTALİSTLER ÇEKMELİ!

Amaçları kâr olduğu için, kapitalist sistem devamlı ekonomik krizlerle karşı karşıyadır. Kapitalistler, işçi ve emekçilere karşı son günlerde bir oyun daha sergiliyorlar.

Kapitalistler "global kriz"in, bedelini en başta işçi sınıfı olmak üzere, ezilen, sömürülen kitlelere ödetebilmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Patronlar, krizi bahane ederek onbinlerce işçiyi işten atıyor; işsizler ordusuna yenilerini katmak için birbirleriyle yarışıyorlar. Son günlerde krizden etkilenen(!) Sabancı Holding'e bağlı Kordsa fabrikasında da aynı bahaneyle önce 24 işçi işten atıldı. İşten atmalara karşı direnme kararı veren Kordsa işçileri, 145 işçinin daha işten atılmasıyla karşı karşıya kaldılar. Bundan da yılmadılar, direnişlerini sürdürdüler ve kazandılar. İşveren işten atılan işçileri geri almak zorunda kaldı.

Yayılan kriz Tuzla Organize Sanayi Bölgesi'nde de etkisini gösteriyor. Yine kriz bahane edilerek, fabrikayı kapatanlar, gecenin bir yarısı gelip makinaları alıp götürenler, işçilerin ücretlerini vermemek için hâlâ direniyorlar. Tuzla deri işçileri de işverenin baskılarına karşı, çalıştıkları fabrikaların önlerine grev çadırları kurarak, haklı mücadelelerini sürdürüyorlar. Kazanana kadar, direnişlerini sürdüreceklerini; vazgeçmeyeceklerini ilan ediyorlar.

Bizler, krizin ne kadar "ciddiyet" taşıdığını, bu tezgahı kuranlara karşı işçilerin tavrının ne olması gerektiğini anlatan bir bildiri hazırladık. Bildiride, krizin sorumlusunun kapitalist sistem olduğunu; krizin büyütüldüğünü ve işçileri işten atmak için bir bahane olarak kullanıldığını; kurulan tezgahlara karşı durmanın yönteminin de örgütlülükten ve mücadeleden geçtiğini anlattık. Dağıttığımız bildirilere karşı ilgi iyiydi. Bir çadır dışında diğer çadırların hepsinde eğitim ve broşür panoları hazırlanmıştı. O panolara dağıtmış olduğumuz bildirileri de astılar.

Daha sonra gittğimizde de Güzel Deri, Gökhan Deri ve Mega Şimşek Deri çalışanlarıyla sohbet etme imkanımız oldu. Her gittiğimiz çadırda bizleri sıcak karşıladılar ve gösterdiğimiz dayanışmadan çok memnun olduklarını dile getirdiler. Günlerini nasıl geçirdiklerini ve sorunlarını anlattılar. Her çadırda geceli-gündüzlü, dönüşümlü olarak beklediklerini, mücadelelerini kazanana dek sürdüreceklerini söylemeleri ortak yönleriydi. Ayrıca gelen desteklerin onları daha da güçlü kıldığını dile getirdiler.

Güzel Deri'de 11 kişi çalışıyor. Direnişlerinin 81. günündeler. Sonuna kadar gideceklerini belirtiyorlar. Bir tanesi, *"Ben 81 gündür buradayım. 2 aylık kiramı veremedim, çocukların okul ihtiyaçlarını karşılayamıyorum, bakkala borç yığıldı, evime ekmek götüremiyorum"* diyor ama yine de direnişi bırakmayacağını, arkadaşlarıyla beraber başlattıkları mücadeleyi, onlarla bitireceğini dile getiriyordu.

Gökhan Deri'nin de 15 çalışanı var. Onlar da 66. günlerinde. Onlar da patronun baskılarına ve tehditlerine karşı haklı taleplerini elde edene kadar çadırlarda direnişlerini sürdüreceklerini söylüyorlar.

Mega Şimşek Deri'de de 36 işçi çalışıyor. Onlar da direnişin 25. günündeler. Direnişi sürdürme konusunda diğer çadırlarda bulunan işçi arkadaşlarla aynı kararlılığa sahipler.

Direnişçi işçiler, Tuzla direnişine dışarıdan çok destek geldiğini, bunları çok olumlu karşıladıklarını söylediler. Fakat, *"İnsanlar gelip, bizlerle*

sohbet ediyorlar, bildiri veya yayın organları bırakıp gidiyorlar. Bunlar da güzel ama daha sonra bir şey olmuyor!" şeklinde sitemlerde bulundular. Bizler de işçi hareketinin onlarla yükseleceğini, bunun için işçilerin birleşmeleri gerektiğini anlattık. Kapitalist düzenin ürünü olan ekonomik krizin tehdidi altında yaşamak istemiyorsak, bir bütün olarak ücretli kölelik düzenini ortadan kaldırma mücadelesine sarılmamız gerektiğini anlattık. Bugün ekonomik kriz gerekçesiyle işçilere yönelik yürütülen saldırılara karşı, öncelikli olarak mücadeleyi kendi ellerimize almamız ve bizleri satan sendika ağalarına karşı mücadele edilmesi gerektiğini vurguladık. Sendika ağaları tarafından satılmayı engellemek için de her işyerinde, **GREV ve MÜCADELE KOMİTELERİ**'nin kurulması gerektiğinin altını çizdik.

Sonuç olarak; kısmi taleplerle işverenin karşısına çıkıldığında, iş koşulları kısmi olarak iyileştirilebilir. Ancak bununla yetinmemek, işçi sınıfının zaferi için ekonomik, demokratik talepler uğruna mücadeleyi siyasi mücadeleye bağlı olarak yürütmek, mücadeleyi yükseltmek gerekiyor.

.... fabrikasından
Bolşevik Partizan okuru
bir metal işçisi.
13.1.1999 ▲

Maraş Katliamı'nın 20. yıldönümünde Maraş Katliamı'nı unutmadık! Hesabı devrimle sorulacak!

Maraş katliamının üzerinden tam 20 yıl geçti. Hamile kadınların tüpgazlara bağlanıp havaya uçurulduğu, ailelerinin gözleri önünde kızlara tecavüz edildiği, kadınların öldürüldükten sonra göğüslerinin kesildiği, genç-yaşlı, kadın-çocuk demeden bir kıyımın yaşandığı Maraş katliamı halen unutulmadı, o katliam belleklerimizde yer yaptı.

Dinci faşistlerin camilerden yaptığı anonslar ve provokasyon sonucu, dinci ve MHP'li ırkçı, şoven faşistlerin demokrat-ilerici kitleye yönelik olarak düzenledikleri saldırılarda yüzlerce devrimci-demokrat yaşamını yitirdi, binlerce işçi, emekçi, yoksul insan yaralandı.

Bu katliamların sorumluları bugün kimileri Başbakan yardımcısı, kimileri ise parlamentoda milletvekili...

Maraş katliamı, faşist Bülent Ecevit'in başbakan olduğu dönemde, 19 Aralık 1978'de Çiçek Sineması'na faşist ülkücü ve dinci faşistler tarafından konulan bombanın patlamasıyla başladı. Gerginlik, 21 Aralık'ta "Türkiye Öğretmenler Birliği" üyesi iki devrimci öğretmenin öldürülmesiyle doruğa çıktı. Ertesi gün öğretmenlerin cenaze törenlerinin yapılacağı Ulu Cami'ye girmek isteyen insanlara dinci ve ülkücü faşist gruplar saldırdı. Bu saldırı sonucu iki devrimci yaşamını yitirdi.

Maraş'ın ara sokaklarında toplanan dinci faşist görevliler ve ülkücü faşist gruplar taraftarlarını isyana çağırdı. 1978'in 23-24-25 Aralık günlerinde Alevilerin ve devrimcilerin yoğun yaşadığı Yörükselim, Mağaralı, Sakarya, Yenimahalle, Yusuflar ve Namık Kemal mahallelerine saldırarak katliam yaptılar. Bu eli kanlı faşist çetelerin saldırılarının daha önceden planlandığı, Ulu Cami'den "Alevi ve komünistler suya zehir kattı, kâfir Aleviler ve komünistler birçok müslümanı şehit etti" anonslarından anlaşılıyordu. Bu faşist saldırıların yapılacağının işareti vardı. Çünkü devrimci ve demokratların ev ve işyerleri, faşistler tarafından işaretlenmişti. Olaylardan çok önce faşist Başbakan Ecevit'e saldırıların yapılacağı bilgisi verilmişti. Katliam olana kadar kılını kıpırdatmayan Ecevit, bu faşist saldırılar ertesinde 13 ilde sıkıyönetim ilan etti. Faşist Türk devletinin güvenlik güçleri saldırıya uğrayanların "yardımına" 3 gün sonra gelebildi! Olaylardan sonra Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yapılan protesto gösterilerinde 11 devrimci-demokrat yaşamını yitirdi.

O dönemin AP Genel Başkanı bu günün "demokrasi abidesi" Cumhurbaşkanı azılı faşist Süleyman Demirel, Maraş katliamının ardından; "Bana sağcılar cinayet işliyor dedirtemezsiniz." dedi. Dönemin İçişleri Bakanlığı'nın hazırladığı raporda katliamın sağcılar tarafından işlendiği belgelendi. Mülkiye müfettişleri Erol Akdoğan ve Erbay Fiş'in hazırladığı 144 sayfalık raporda Vali Tahsin Soylu, Emniyet Müdürü Kamuran Korkmaz, Jandarma Alay Komutanı Münip Kaymas ve Cumhuriyet Savcısı'nın, "Sağ kesimin uzun zamandır süren tertiplerin sonucu olarak Alevi vatandaşları planlı olarak katlettiği" değerlendirmesi yeralıyordu. Ancak bu, Alevi-Sünni çatışması diye görüp göstermek isteyenlerin bilinçli yaptıkları bir değerlendirmeydi. Çünkü, gelişen bir işçi sınıfı hareketi vardı, bu gelişen işçi hareketini bölmek ve parçalamak için, bilinçli yapılan bir oyundu. Bu katliamın sorumlusu, faşist Türk devletidir. O günün tetikçileri mükafatlandırılmıştır. Tetikçilerden elikanlı faşist Ökkeş Şendiller bugün Türkiye Büyük Millet Meclis'i üyesidir ve faşist BBP yöneticilerinden biridir. Bu elikanlı faşisti Meclis'e taşıyan faşist Mesut Yılmaz'dır. Maraş katliamı, 12 Eylül faşist diktatörlüğün ortamını yaratma hazırlığıdır. Maraş katliamı işçi ve emekçilere Alevi-Sünni çatışması diye lanse edildi. Aslında, Maraş katliamının nedeni gelişen sınıf mücadelesini amacından uzaklaştırmak için, hakim sınıflar tarafından bilinçli olarak tertiplendi.

Katliam ertesinde yapılan operasyonlarda yaklaşık 2 bin faşist gözaltına alındı. Adana 6. Kolordu Komutanlığı 1 No'lu Sıkıyönetim Askeri Mahkemesi'nde açılan "Kahramanmaraş toplumsal olaylar davası"nda ilk kararda 22'si idam olmak üzere toplam 804 kişi çeşitli hapis cezalarına çarptırıldı. 2 Ekim 1984 günü idam sayısı 22'den 13'e düşürüldü. Tüm bu yargılama, cezalandırmaların göstermelik olduğunu; devletin kendi sorumluluğunu gizlemek için bir kılıf olarak kullandığını süreç ortaya koydu.

Hiçbir örtü faşist TC'nin gerçek yüzünü gizlemeye yetmez. Bu faşist devletten Maraş Katliamı'nın hesabı mutlaka sorulacaktır!

25.12.1998, İstanbul'dan bir grup Bolşevik Partizan taraftarı ▲

30 EKİM'DE İZMİT SEKA İŞÇİLERİ MİTİNG YAPARAK FABRİKALARININ KAPATILMASI KARARINI PROTESTO ETTİ... KAPATMA KARARI DURDURULDU...

İşçilerin zaferi geçici olmasın?

Şimdi başlıktaki soruyu sormak gerekiyor... Fabrikanın kapatılmak istenmesinin çeşitli gerekçeleri ya da bahaneleri vardı ve bu gerekçeler ya da bahaneler şimdilik rafa kaldırılarak karar geri alındı. Yani kapatma kararı durdurulmak zorunda kalındı.

Hükümetin Özelleştirme Yüksek Kurulu'nun (ÖYK) 2 Ekim 1998 tarihli kapatma kararı alması nedeniyle işyerini terketmeme direnişini başlatan İzmit SEKA işçileri, direnişlerinin 30. günü olan 31 Ekim 1998'de Kocaeli Sendikalar Birliği adına KESK, Hak-İş, DİSK ve Türk-İş öncülüğünde yaklaşık 7 bin kişinin katıldığı (bazılarının 30 bin dediği) bir miting düzenleyerek protesto etti ve kararın geri alınmasını talep etti. Aynı gün için, eğer karar durdurulmazsa, Ankara'ya yürümek üzere yola çıkılacaktı. Ancak aynı gün, karar durdurulduğu gerekçesiyle Ankara'ya yürüme kararından vazgeçildiği açıklandı. Türk-İş Başkanı Bayram Meral ve Selüloz-İş Başkanı Davut Bozkan "karar yazılı olarak ortadan kaldırılmadığı ve SEKA'nın resmen açıldığı ilan edilmediği sürece bu mücadeleye devam edileceği"ni açıkladılar. Selüloz-İş İzmit Şube Başkanı'yla yaptığımız görüşmede de, işyerini terketmeme direnişinin 4 Kasım'98 Çarşamba günü için bitirildiğini, eğer kendilerine durdurulan kapatma kararı yazılı olarak bildirilmezse, (4 Kasım Çarşamba günü istenen yazılı bildirim gerçekleşti ve artık bu eylemlere de gerek kalmadı) bu kez de üretimi durdurmak ve fabrikayı işgal etmek gibi eylemlerini sürdüreceklerini açıkladı. Bu açıklama aynı zamanda, mitingin bitirilmesinden 2 saat sonra fabrikanın önüne gelen yaklaşık 200 işçi ve işçi ailesine yapıldı. Sendika ağaları işçilere –usulen de olsa– danışma gereği görmeden ve bu kararı işçilerle birlikte tartışarak alma gereği görmeden, bürokratça ilan etmiş bulunuyordu.

* * *

Miting sendika ağalarının hakimiyetinin bir kanıtıydı. Konfederasyon başkanlarının konuşması işçilerin ezici çoğunluğu tarafından –ne yazık ki– alkışlanarak karşılık buldu. İşçiler henüz ihaneti yaşamadıklarından, sendika ağalarını kendi temsilcileri olarak görüp alkış çaldılar. Şaşaalı ve cafcaflı lafları, işçileri kandırmaya yetti.

Çok kısa ve boş sözlerin yanısıra "önemli" olan bazı laflar da ettiler:

R. Budak; konfederasyonlar arasında var olan farklılıkların bir kenara bırakılarak biraraya gelinmesinin sevindirici olduğunu belirttikten sonra "bugün sağcılık-solculuk günü değil, bugün birarada olmanın günüdür" dedi.

Ne dediği aslında açık...

Örneğin sarı ile "devrimci" sendika arasında farkın artık olmadığını hatırlatan Budak, "Devrimci" DİSK ile devlet patentli Türk-İş ile, Hak-İş ve KESK ile arasında özde ve niteliksel bir farkın olmadığını, olmaması gerektiğini; mademki özde ve niteliksel olarak aralarında fark yok, o halde kendilerinin biraraya gelmemeleri için (rekabet hariç, çünkü aidatlar cebe inmez yoksa!!!) bir neden olmadığını, aidat ödentilerinin ceplerine inmesi ve de "devletin birlik ve bütünlüğü"nün korunması için üzerlerine düşen vazifeyi yerine getirmeleri gerektiğini anlatmak istiyor. Bu kötülüklerinin yanında, konfederasyonların biraraya gelmesi ve işçilerin haklarını –kısmi de olsa– savunmaları iyidir. Ancak bu kısa vadelidir ve mevcut konjonktürün sonucudur. Uzun vadeli çıkarları açısından ise, komünistler ve ileri işçiler; bu sarı sendikaların biraraya gelmesinin arka planında nelerin yattığını açıklamak, bunlardan kurtulmanın yol ve yöntemlerini anlatmaktır. İşçilerin ve örgütlerinin ancak o zaman sınıf temelinde biraraya gelmesinin gerçek haline geleceğini göstermektir.

Bayram Meral de konuşmasında; hükümetlere neden muhalefet etmek zorunda kaldıklarını ve fakat niyetlerinin aslında onları desteklemek olduğunu dile getirmeye çalışıyordu: "Şunun işiyle, bunun ekmeğiyle uğraşanı ayıplıyorum" dedi Bayram Meral ve ekledi; "Bunları yapmasalar onlara destek oluruz, arkalarında oluruz". İşçi sınıfını hükümetlere ve devlete bağlama isteğini Bayram Meral bundan daha iyi nasıl ifade etsin?!

En büyük sendika ağaları (ne olur, ne olmaz belki protestoya uğrarlar diye düşünerek olacak ki), başka "siyasi mesajlar" vermekten kaçındılar ve ortalama beşer dakika konuştuktan sonra kürsüyü terkettiler. Bunlara karşı önemli bir protesto olmadı. Çok arkalardan çıkan cılız yuh ve ıslık seslerinden oluşan protestolar önlere ulaşmadı. EMEP, ÖDP ve SİP (ve az sayıda HADEP taraftarı) seslerini duyuracak kadar kitlesel protestoda bulunabilirlerdi ama, bunu yapmadılar. Yapmamalarında şaşmamak da gerekir... İP ise "Cumhuriyeti ve SEKA'yı seviyoruz" dediğinden ve böyle afişleme yapmalarından da biliyoruz ki, onlar olsa olsa konfederasyon ağalarının bu konuşmalarını alkışlarlar. Tuzla Deri-İş şubesine bağlı işçilerin protesto yönlü tavrı ise güçlü olmadı.

Geriye devrimci kesim kalıyor... Onlar da ya alanda hiç yok, ya çok cılız ve ya da dikkatlerinin merkezinde duran şey işçi sınıfının sorunları değil.

Bize gelince... Bölgesel gücümüz daha fazlasını yapma imkanı vermiyordu ve fakat biz, gücümüzle bağıntılı olarak yapılması gereken önemli bir görevi yerine getirdik (Bu anlamda da, abartısız diyebilir ki, bu görevi doğru olarak yerine getirdik). SEKA direnişine ilişkin özel bir bildiri çıkarıp, bütün engelleri aşarak, miting alanında işçilere ve diğer katılımcılara yoğun olarak dağıttık.

Bizim dışımızda SEKA direnişi üzerine "Mücadele Birliği" imzalı çok az sayıda bildiri dağıtıldı. (Ancak bu bildiri olumlu şeylerin yanısıra eklektik ve yanlış şeyler içeriyordu).

Diğer sol, "sosyalist" geçinen grupların işçi sınıfı hareketine yön vermeye çalışan, ona devrimci bilinç taşımaya çalışan önemli bir çabası olduğundan sözedilemez. Bir çok "proletarya örgütü/partisi" iddiasındaki grup kendisini legalist yöntemlerle sınırlamış görünüyordu. Devrimci grupların kendi düzenlediği eylemlere onlarca, hatta yüzlerce insanını biraraya getirmeleri ve fakat işçi sınıfı hareketi içine yönelme konusunda hemen hemen hiç çaba sarfetmemiş olmaları dikkat çekici... İşçi sınıfı öncülüğü iddiasını gerçek haline dönüş-

türmenin yollarından biri de, onun eylemlerine gösterilen ilgi ve müdahale olduğu açıktır!

Miting ve işçiler...

İşçiler, sendika bürokratları tarafından konuşma kürsüsünün önüne siperlendirilmişti. Olur ya, belki "birileri" kürsüye yönelir diye böyle bir önlem alınmıştı. Sol kesim, işçilerin arkasında tutulmaya özen gösterilmişti. Sendika ağaları rahat etsin diye onların etraflarında SEKA işçilerinden oluşan bir insan zinciri de oluşturulmuştu. Sendika ağaları o kadar rahattı ki, EMEP'liler "İş-ekmek-özgürlük, kahrolsun faşist diktatörlük" sloganını attığı bir sırada, Bayram Meral konuşuyordu ve yine bu sırada gerici-faşist işçiler saldırgan bir tutumla konuşma kürsüsündeki Bayram Meral'a bu sloganın atıldığı yeri işaret ederek saldırganlıklarını gösteriyorlardı. Buna ilişkin olarak Bayram Meral de, "Bırakın arkadaşlar, bakın herkes sizi desteklemeye gelmiş, herkes özgürdür..." şeklinde sözler sarfederek tavrını koydu ve gerici-faşist olan işçilerin tepkisi anında durdu. Bayram Meral bunu demese ve bir taşkınlık olsa, bunun işçilerin aleyhine olduğunu, kendi alehlerine olacağını anlayacak kadar akıllı olduğu için yaptı. Bu slogan, O'nun çok hoşuna giden bir slogan değildi elbette.

Mitingin başında, işçiler haykırdıkları sloganlarla burjuva medyaya karşı da tepkilerini dile getirdiler. SEKA direnişi hakkında burjuva gazete ve televizyonlarda kayda değer bir haberin verilmemesine işçilerin tepkisi; "İşçiler burada, satılmış medya nerede!" ve "Burada acı var, Reha Muhtar nerede!" sloganlarıyla dile getirildi. Çok sayıda gazeteci ve kameraman orada bulunmasına rağmen kendilerinin lehine ciddi bir haber çıkmayacağının bilincinde olarak bu sloganlarını haykırıyordu. Ve bu tepkileri ne kadar fazla olursa, yeridir elbette!

Mitingde bir başka dikkat çekici nokta, yürürken ve miting alanında toplanırken, kadınlarla erkeklerin haremlik-selamlık olarak birbirinden ayrı tutulmasıydı. Bu durum, Faziletçi İzmit Şube Başkanı'nın varlığı ve gerici-faşist işçilerin bu işyerinde ne kadar etkin olduğunu gösteriyordu. Daha yürürken bazı kadın işçiler arasında "neden böyle ayrı yürüyoruz, neden erkek işçilerle birlikte yürümüyoruz?" diye tepkiler de dile getirildi ve fakat bu etkili olmadı ve miting alanındaki saflaşmada, haremlik-selamlık toplanma gerçekleşmiş oldu.

Yoldaşlarımızın bildirimizi miting alanında dağıtmaları hiç de kolay olmadı. İşçilere ve görevlilere sendika ağalarının verdiği talimat yerine getiriliyor ve özellikle gerici-faşist işçiler devrimci kesimin bildiri dağıtmaması için, dağıtanların engellenmesi için elinden geleni yapmaya hazır görünüyordu. Sadece yoldaşlarımız SEKA işçilerinin arasına girip bildirimizi dağıtabildi. Ve fakat bunu yaparlarken, "Dağıtmayın, çıkın; görevliler nerede!" gibi tepkiler de geliyordu. Bildirimizin imzasının dikkat çekmemesi ve dağıtımcı yoldaşların bu duruma karşı hazırlıklı olmaları ve verecekleri cevabı bilmeleri, dağıtmakta soğukkanlı ve kararlı biçimde devam etmeleri sonucu; bazıları şöyle kabaca bir bildiriye baktıktan sonra "tamam tamam, bu bildiri bizi destekleyenlerden" deyip engellemeden vazgeçtiler. Bazı başka işçiler de, dağıtılan bildiriyi elini uzatıp alıyor; hatta fazla sayıda talep edip kendileri diğer arkadaşlarına ulaştırıyordu. Bu bildirimiz böylece tüm Sında da dağıtıldı.

500'ü aşkın bildirimizin bir tanesi bile yere atılmadan okunmak üzere işçilerin ve diğer katılımcıların eline ulaşmış oldu.

Biz bildirimizi dağıttığımızda bize yönelik bir gerici-faşist saldırıyı boşa çıkarmış, bildirimizi başarıyla işçilere ulaştırmıştık. Fakat başka bazı grupların bir bölümü bunu ya başaramadılar ya da miting bitip işçiler dağılırken kuşlama yaptığında (örneğin Dayanışma Gazetesi), gerici işçiler araya alıp linç edercesine dövdüler ve polise teslim ettiler. Yani muhalif kesimin çalışmasını fırsat bulduklarında engellemek için tetikte olan gerici-faşistler fırsat kolluyorlardı. Faşistlerin bu girişimleri sonucu miting alanına girerken ve miting dağılırken –polisin barikatınının önüne gelindiğinde dövülerek polise teslim edilenler de dahil olmak üzere– toplam 12 kişinin polisçe gözaltına alındığını öğrendik. İşçiler arasından bir bölüm faşist işçinin bu teslim etme tutumu karşısında polis de aynı anda copları konuşturup memnuniyetini dile getiriyordu. Bu saldırıları görüp yaEKA işçileri arasında dağıtıldı. Bunun dışında diğer sol grupların arasşayan bazı işçilere durumu sorduğumuzda; "Ne olacak, her zaman yaptıkları şey... Görüşlerini dile getirmeye çalışanların bir bölümüne hep yaptıkları şey; gözü dönmüşçesine saldırıp bazılarını dövüyor ve polise teslim ediyorlar!" diyorlardı. Yine kendileriyle konuştuğumuz ve bu olaya nasıl baktıklarını sorduğumuz kimi duyarlı işçiler de, gerici-faşistlerin bu yaptığından dolayı üzgün olduklarını söylüyorlardı.

Bu gerici-faşist tutumlar fabrika önündeki direnişte de vardı. Burada dağıtılan ajitasyon-propaganda malzemelerinden alan; hatta desteklemeye gelip bilgi edinmek, işçilerle ilişkiye geçmek isteyenlere karşı bir tavır belirlenmişti sendika ağası gerici şube yönetimi ve faşist kesimce: Ziyaretçiler işçilerin arasına giremiyor, girmeyi başaranlar farkedildiğinde dışarı çıkarılıyor ya da "Ben yetkili değilim, yetkili arkadaşlara gidin" diyerek tavır takınması sağlanıyor, "Senin/sizin buraya girmeniz yasak" biçiminde karşılanıyordu. Polis ve sendika şube yönetimi ortak dili konuşarak "kışkırtıcılara" karşı önlem almaya çalışmışlardı. Bu amaçlarına tam olmasa da, kısmen ulaşmış görünüyorlardı. Bu duruma rağmen biz bolşeviklerin işçilerin arasına girmemiz, bir bölüm işçilerle konuşmamız ve propaganda yapmamız tümden engellenemedi.

SEKA İzmit işletmesi ve direnişinde görülen şeylerden biri, burada devrimci, sol-demokrat işçilerin zayıflığı, işletme ve direnişte sindirilmiş durumda olmasıydı.

İşçilerin arasında ve öncüsü olarak devrimcilerin, komünistlerin bulunmaması veya çok zayıf olmasının doğal sonucudur bu durum...

Mitingde atılan sloganlar, coşku ve kararlılık...

Gerici sendika şube yönetiminin ve gerici-faşist işçilerin damgasını bastığı bu direniş ve mitingde öne çıkan ve tespit edilmesi zorunlu olan bir başka noktayı tespit etmek zorundayız: **İşyerini kaybetmeme kararlılığı...**

1934 yılında kurulan SEKA İzmit fabrikasında 1670 işçi çalışıyor. Makinaların eskidiği, üretimin demode olduğu, yenilenmesi için 20 trilyon lira gerektiği ve pahalı olduğu için mutlaka kapatılması gerektiği gerekçesini öne sürüyordu hükümet...

Buna işçilerin tavrı şu: *"SEKA'nın 1600 dönümlük fidanlığını bedavaya verdiler Koç'un Ford grubuna. Metrekaresi 20-25 milyon olan bu arazinin satılmış olmasıyla elde edilecek parayla pekala bu fabrikanın renove edilmesi sözkonusu olabilirdi. Eskimiş ve mutlaka kapatılması gerekir dedikleri fabrikamız bugün % 85 kapasite ile çalışıyor. Ne derlerse desinler, biz fabrikayı kapattırmayacağız, çalıştıracağız."*

Direniş; işi bırakma, grev yapma biçi-

minde değil, üretimi sürdürerek ve fakat kitlesel işçi nöbetleriyle fabrikanın önü direniş alanı haline getirildi. Direnişin *"Bu işyerinde üretim var!"* şeklindeki çarpıcı sloganı; fabrikanın ana giriş kapısının üzerine asılmıştı. Vardiyasını bitiren yaklaşık 300 işçi işyerini terketmeyerek sürekli işyerinde kalıyordu. Bu sayıya hergün gelen işçi aileleri ve dışarıdan destekçiler eklendiğinde 500 dolayında bir kitle fabrikanın önünü direniş alanı haline getiriyordu. Fabrikanın kapısının üzerine (bir çok başka şeyin yanısıra) şu döviz asılıydı: *"Sefa, SEKA'yı değil, git de Çankaya köşkünü halka aç. Burada üretim var. Peki ya orada?!"*

Kapı'nın üzerinde Türk bayraklarının yanısıra *"Şerefli insanın ekmek kapısı"* dövizi de vardı. Devlete, bayrağa umut bağlayan ve fakat işyerinin kapatılmasını isteyen hükümete karşı çıkan "kararlı" bir işçi direnişi...

Bu işyeri dededen toruna geçen bir işyeri olma özelliği var ve işçiler bu işyerini adeta bir "aile işyeri" gibi görüyor. İşçi eşlerinin ve çocuklarının bu direnişe aktif katılımının nedenlerinin başında bu durum geliyor. Kararlılığın bu boyutta olmasının bir nedeni de budur. Hükümetin ve sendika ağalarının bu kararlılığı bertaraf etmelerinin en önemli yolu, "size başka iş vereceğiz" yönündeki aldatıcı laflar... Nitekim, hükümetin yetkili ağızları bunu dile getirdiler ve "işçilere başka alanda iş vereceklerini, bunu sağlayıncaya kadar kapatma kararını durdurduklarını" açıkladılar. Ancak yaklaşan seçimler ve hükümetin ömrünün kısalığının, işçilerin kararlılığının yanına konarak fabrikanın kapatılmasının ertelenmek zorunda kalındığını belirtelim... Ama yarın, belki 56. hükümetle; ya da sonraki hükümetlerle birlikte kapatma kararı yine gündeme getirilecek. Ve eğer işçiler sendika ağalarının da yardımıyla kandırılabilirlerse, kapatma pratiğe geçirilecektir. İşçilerin bu bilinç ve örgütlülük seviyesi dikkate alındığında, kapatma kararının başarıya ulaşması hiç de zayıf bir ihtimal gibi görünmüyor.

Miting alanında atılan sloganlarla işçilerin bugünkü kararlılığı şöyle dile geliyordu:

"SEKA halkındır, kapatılamaz!", " İşimiz, ekmeğimiz, çocuklarımız, onurumuz için buradayız, direniyoruz!", "Yaşasın SEKA direnişimiz!", "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Dünya yerinden oynar, işçiler birlik olsa, işçiler birlik olsa!" (şarkı gibi söylendi), "Zafer direnen emekçinin olacak!", "Her yer grev, her yer direniş, her yer SEKA!", "Çalışanlar elele, genel greve!", "SEKA'lı eşiyle gurur duyuyor!", "Alem yürüdü, sıra bizde!" (Ankara'ya yürüme anlatılmak isteniyor), "Yılgınlık yok, direniş var!", "İşçi burada, Sefa Sirmen nerede?", "Öl de ölelim, vur de vuralım!" (Selüloz-İş Genel Başkanı Davut Bozkan konuşurken atılan slogandı), "SEKA'ya úzanan eller kırılsın!"...

Bu sloganların dışında, işçilerin sözlerini değiştirerek hep birlikte söyledikleri şarkılar da vardı:

Bunlardan birisi, "Kiziroğlu"nun işçiler tarafından uyarlamasıydı:

"Bir hışımla kapattı geçti peh peh peh
Süloğlu Mesutla Eco hey hey hey
Sekamıza vurdu geçti
Ağan kim, paşan kim, çeten kim,
rantı kim
Kim kim kim kim
Zalimoğlu Mesut Yılmaz hey
Bir beyin oğlu, Sülonun oğlu
(Nakarat)
Sekamla sırdaş olaydım peh peh peh
İşimle özdeş olaydım hey hey hey
Ben onla kardeş olaydım
Eco kim, Taner kim, Işık kim, Erez kim
Kim kim kim kim
Zalimoğlu Mesut Yılmaz hey
Bir beyin oğlu, Sülonun oğlu
(Nakarat)
Rantçılara peşkeş çeken peh peh peh
Fabrikaları kapatan hey hey hey
İşçileri işten atan
Eco kim, Taner kim, Işık kim, Erez kim
Kim kim kim kim
Zalimoğlu Mesut Yılmaz hey
Bir beyin oğlu, Sülonun oğlu"
(Nakarat)

Bir diğer şarkı, "Mehter Marşı'nın işçice uyarlamasıydı...

"Hey SEKA'lı Hey SEKA'lı
Sekaları kapatanlara
Seçimlerde oy vermek yok"

...ve devam ediyordu.

Atılan slogan ve söylenen şarkıların tümü, işçiler tarafından coşkuyla atılıyordu. Bu coşku içinde miting bitti ve işçiler (şimdilik) mücadele sonucu kazandılar. Geri de olsa, sendika ağaları öncülüğünde de olsa, işçilere kendi gerçek partisi önderlik etmemiş de olsa, mücadele eden işçi kitlelerinin kararlılığı, bazen ancak kısmi başarıları elde edebileceğini bir kez daha gösterdi SEKA direnişi.

Bu direnişin başarısının atlanamaz unsurlarından biri de, dışarıdan verilen destek olmuştur. Çok sayıda kitle kuruluşu (sendika, dernek parti, yerel halk) kamuoyu yarattı.

Önemli bir nokta: SEKA İzmit fabrikasında kurulan "Mücadele Komisyonu" neyin nesi?

Fabrikanın giriş kapısında bulunan bekçi kulübesinin camında, A4 ebadında bir ilan asılıydı. İlanda aynen şunlar yer alıyordu:

"Değerli Sekalılar

02.10.1998 tarihinde başlatmış olduğumuz haklı mücadelemizde haksız durumlara düşmemek amacıyla mücadele komisyonumuz kurularak görev paylaşımı aşağıdaki şekilde oluşturulmuştur. Haklı mücadelemizin başarıyla sonuçlanması için tüm Sekalıların sorunlarını ilgili birimlere iletmesini önemle duyuruz. (...)

MÜCADELE KOMİSYONU"

Bu "Mücadele Komisyonu", bizim anladığımız anlamda bir mücadele komisyonu değil... Hele işçiler tarafından seçilmiş olan ise hiç değil!

Bunun nasıl oluşturulduğunu bizzat Selüloz-İş İzmit Şube Başkanı'na sorduk.

"Soru: Bu mücadele komisyonunu işçiler arasında nasıl oluşturuldu, kuruldu?

Cevap: O komisyonu, Şube Yönetim Kurulu'ndaki arkadaşlar ve Temsilciler Kurulu'ndaki arkadaşlar SEKA çalışanlarıyla birlikte oluşturdular. Çeşitli konularda, yani; eğitim, propaganda, direniş, güvenlik... çeşitli birimler, çeşitli komiteler oluşturarak mücadelemizi daha rahat ve daha güvenli bir biçimde yapmamıza katkı sağlamayı amaçladı."

Yani "mücadele komisyonu" her ne kadar SEKA çalışanlarıyla birlikte oluşturuldu denilse de; işçiler tarafından seçilen bir komisyon değil, toplamı 8 kişiden oluşan ve üstelik sendika yöneticileri ve sendika yöneticilerine yakın Temsilciler Kurulu içinden kimselerin atanarak oluşturulan bir komisyon.

Grev ve direnişlerde sendika ağaları önderliğinde oluşturulan "komisyonlar" da, esasında sendikaları temsil eden, onların işçiler arasında nüfuzunu sağlamaya ve artırmaya hizmet eden kurumlar. Bu tür kurumlar, sarı sendikaların uzantıları olarak kurulmaktadır.

Bu noktada, işçiler tarafından seçilmesini istediğimiz **Grev ve Mücadele Komiteleri** gereklidir.

Bir grup Bolşevik Partizan taraftarı
Kasım 1998 ▲

SEKA DİRENİŞİ VE MİTİNGDEN İZLENİMLER...

İzmit SEKA fabrikasında kapatmaya ve özelleştirmeye karşı direnişte olan işçilerin ziyaretine gittim. İşçilerin oturduğu bölüme girdim. Sonuçta bir bölüm işçi arkadaşla görüştüm. Görüşmemiz şöyle başladı:

"– Sizin bu direnişinizi destekliyorum. Gelişmeler konusunda bilgi almak istiyorum.

– Gelişmeler konusunda birşey söyleyemeyiz. Seni başkanımızla tanıştıralım, ne gerekiyorsa sana o yardımcı olur."

Bir işçi, beni hemen başkanın yanına götürdü. Başkan benim "nereden geldiğimi; herhangi bir kurum adına mı, yoksa sendika adına mı geldiğimi" sordu. Ben de herhangi bir kurum veya sendika adına gelmediğimi, sendikasız olduğumu, bir fabrikada işçi olarak çalıştığımı, grevler ve direnişlerin benim ilgimi çektiğini, bir devrimci olduğumu söyledim.

Teşekkür ederek sevindiğini belirtti. Olası gelişmeler hakkında genel bir bilgi verdi. Genel bilgileri aldıktan sonra, "Biraz işçilerle sohbet etmek istiyorum" dediğimde; "dışarıdan ziyarete gelenleri işçilerin yanına bırakmadıklarını" belirterek "kusura bakmayın, yanlış anlamayın, böyle bir kararımız var" dedi. İlk günlerde bazı arkadaşlara itimat ettiklerini, bu kişilerin işçilerle görüşerek onların kafalarını bulandırdıklarını, işçilerle alakası olmayan pankartların açıldığını, değişik sloganların atıldığını, bu kişilerin işçilerle hiç bir alakası olmadığını" sözlerine ekleyen başkan, "Bu yüzden içeriye kimseyi almıyoruz" dedi. Böyle bir kararın yanlış olduğunu belirttim. Başkan, "Haklı olabilirsiniz, böyle bir karar size yanlış gelebilir, böyle yapmak zorundayız!" şeklinde cevap verdi.

İşçilerle görüşmemizi engelleyen böyle bir tavır; işçi sınıfının temsilciliğini yapmaktan uzak, işverenin temsilciliğini yapan, gerçeklerden korkan, işçi sınıfının sırtında asalakça yaşamlarını sürdürmek, koltuklarını elden bırakmamak için her önleme başvuran sendika ağalarının tavrıdır. Bunların işçilerle devrimcileri görüştürme, işçi sınıfı hareketi içine doğru bilinç taşıma işine engel koyduklarını, koyacaklarını biliyoruz. İşimizin zor, yolumuzun hayli uzun, yükümüzün ağır olduğunun bilincinde hareket ederek, çalıştığımız yoldaşlarla nelerin yapılması gerektiği konusunu tartıştık ve düşüncelerimizi yansıtan bir bildirinin çıkartılması gerektiğini kararlaştırdık. 31 Ekim 1998 tarihinde bir yürüyüş ve miting yapılacaktı. Hazırladığımız bildirileri yürüyüş ve mitingte dağıtacaktık.

Kararlaştırılan bildiri çıkarıldı. Çıkarılan bildirinin işçilere nasıl ulaştırılması işi planlandı. Tüm olumsuzlukları, koşulları gözönünde bulundurarak; ne pahasına olursa olsun bildirinin dağıtılması gerekiyordu. Gerekli önlemleri alarak hareket ettik.

Sabahın erken saatlerinde havanın durumu, yağmur yağacağını gösteriyordu. Hedefimize ulaşamamaktan tedirgindik, yürüyüşün bir an önce yapılmasını sabırsızlıkla bekliyorduk.

Belli saatten sonra yürüyüş başladı. Atatürk heykelinin önüne geldiğimizde işçiler İstiklal Marşı'nı okudular. Yürüyüş sendika ağalarının hakimiyetindeydi. Ama işçiler coşkuluydu. Tren hattında geçiş yapacağımız zaman, "tren geliyor" diyerek bizleri durdurdular. İşçilerin arasına kimsenin (özellikle devrimcilerin) girmemesi için görevliler etten barikat oluşturmuşlardı. Tren hattında bir ara görevliler arasında kopma yaşandı. O boşlukta dışarıdan işçilerin yanına gelen, Dayanışma gazetesinden arkadaşlar havaya kuşlamalar fırlattılar. *"Arkadaşlar içimize provokasyon yaratan insanlar giriyor, onları yakalayın, polise teslim edin, biz bunları çok gördük aslanım"* denilerek, görevliler kuşlama yapan arkadaşları, apar topar yakalayarak polise teslim ettiler.

Alana vardığımızda kimlerin ne yaptığını, işçilerin direnişine destek amacıyla gelen parti ve kurumların, işçilere nasıl bir bilinç taşıdıklarına şahit olduk. Bunların yaptıkları; "Devlet kuruluşları halkın malıdır. Satılamaz!"dan öte birşey değildi. Bizlerin bu anlayışa karşı SEKA işçilerine destek amacıyla yazılan bildirimizin özünde, KİT'lerin halkın malı olmadığını, sermaye devletinin malı olduğunu açık ve net bir şekilde anlaşılır bir dille yazılmıştı. Bizim amacımız doğru görüşleri işçi sınıfına taşımak, bu somutta çıkarılan bildiriyi işçilere ulaştırmaktı.

Bildiriyi planladığımız gibi başarıyla işçilere ulaştırdık. Bildiriyi dağıttığımızda iki görevli müdahale etmeye çalıştı. Bu görevlilere *"Biz falanca sendikadayız, bu bildiriyi dayanışma amacıyla dağıtıyoruz. Bu bizim görevimiz. Sakıncalı ya da yasadışı herhangi bir şey yok. Yasal bir bildiri..."* dediğimizde, *"Tamam arkadaşım hangi sendikadan veya kim olursanız olun biz böyle şeyleri istemiyoruz, kararımızdır"* diyerek bildiri dağıtımını engellemeye çalıştılar.

Buna rağmen, birçok işçi bildirileri almak için ellerini aralardan uzatarak *"Bana da verir misin?"* talebinde bulunuyorlardı. Bildiriyi ellerine aldıklarında, ön ve arkasına bakarak birbirlerine soruyorlardı, *"Hangi örgütün?"*, *"Yok canım örgütün değil, bunlar da bizden, bu bildiri okunur"* diyerek okumaya çalışıyorlardı.

Bizim bildirilerimizi görevli olan insanlara uzattığımızda bildiriyi almıyorlardı. Cevap olarak kafa sallıyorlardı. Boyun büküyorlardı. Nedeniyse almış oldukları karara sadık kalmalarıydı!

"Zonguldak yürüdü, sıra biz de!" sloganı atıldığında yanımdaki işçiye *"Zonguldak işçilerini sattılar, bunlar da bizi satmasın"* dedim. İşçi biraz düşünerek *"Yok canım..."* dedi. *"Satarlar, satarlar, sendikacılar bugüne kadar hep sattılar bizi, satmamaları için ne yapmalıyız biliyor musun?"* dedim. İşçi; *"Ne yapmalıyız?"* diyerek soruma soruyla karşılık verdi. *"Çalışan sen, ben, diğer arkadaşlar, herşeyi biz üretiyoruz. Ellerimiz nasırlı, onların ellerinde nasır yok ki, bizleri kandırıyorlar. Keskin laflar söylüyorlar, biz de aldanıyoruz. Böylece bizi kapalı kapılar ardında satıyorlar. Bizler de boyun büküyoruz. İşte bizi satmamaları için sen, ben, diğer arkadaşlara söyleyeceğiz, biz işçi olarak 10-15 kişi sendika içerisinde işverenin sözleşmelerinde düşüncelerimizin alınmasını, söz hakkımızın olmasını, işimize gelmiyorsa anlaşmayız, biz işçi arkadaşlarımızı satmayız, aynı kaderleri paylaşıyoruz. Öyle değil mi? Sendikacılar kabul etmiyor. İşlerine gelmiyor değil mi?"* ben bunları anlatırken, işçi arkadaş sessizce dinledi. Kısa bir süre sonra sohbetimize son verme durumunda kaldık.

3 Kasım 1998, Bir Bolşevik Partizan okuru ▲

Faşist Türk devleti, Kürt ulusu üzerindeki katliamlarına devam ediyor!

Halkların kardeşliği için tek yol devrim!

Çete, mafya ve yolsuzluklarla içiçe girmiş olan Türk hakim sınıfları 14 yıldan bu yana bir türlü askeri olarak yok edemedikleri Kürt ulusal hareketi karşısındaki acizlikleri sonucu köşeye sıkışmışlıklarını geri plana atabilmek için, önce Suriye'ye karşı Abdullah Öcalan'ı barındırdığı gerekçesiyle saldırıya geçti. Abdullah Öcalan'ın Suriye'yi terk etmesi ve Rusya'ya geçmesini Türk hakim sınıfları kendi başarı hanelerine yazarak Rusya'dan Abdullah Öcalan'ı iade etmesini istediler. Rusya, buna yanaşmıyor ama diğer taraftan Türkiye ile ticari ilişkilerini de bozmak istemiyordu. Bundan dolayı Öcalan Rusya'yı terketmek zorundaydı. Sonuçta bazı İtalyan parlamenterlerin daveti üzerine, 12 Kasım'da İtalya'ya geldi. Öcalan'ın İtalya'ya gelmesinin hemen ardından Başbakan Mesut Yılmaz, bunun kendi başarıları olduğunu, PKK'nin başsız kaldığını, yakında Abdullah Öcalan'ın ellerinde olacağı propagandasını yapmaya başladı. Sahibinin sesi mehmetçik basın bu konuda üzerine düşeni yerine getirdi. "30 bin kişinin katili", "esrar, eroin ticaretçisi" vb. yaygaraları koparıldı. "İtalyanların böyle bir canavarı hemen Türk adeletine teslim etmesi gerektiği" konusunda kudurmuş köpekler gibi saldırmaya başladılar. Bu faşistlerin sevinçleri uzun sürmedi: İtalya, "Abdullah Öcalan'ı, idam cezası olan Türkiye'ye teslim etmelerinin sözkonusu olmadığını" açıkladı. Arkasından medya aracılığıyla yoğun bir ırkçı, şoven saldırıya geçtiler. HADEP parti binaları faşist devlet ve MHP'li faşistler tarafından basılarak insanlar linç edilinceye kadar sokak ortasında dövülüp tutuklandı. Bu saldırılar sonucu ikibinin üzerinde Kürdistanlı yurtsever zindanlara atıldı. Polisin denetiminde ağzı salyalı MHP'li faşistler sokağa dökülerek, terör estirdiler. Devlet, mehmetçik medya aracılığıyla MHP'li faşistlerin bu saldırılarını halkın tepkisi olarak gösterdi. Çetelerle iyice bunalmış olan devlet, kısa bir süre için de olsa tekrar gündemi değiştirerek günü kurtarmaya çalışıyordu.

Faşist Türk devleti, bütün dünyaya, "terörle mücadele ettiğini, masum olduğunu" Abdullah Öcalan'ın 30 bin kişinin katili olduğunu anlatmaya çalışıyor. Tarih boyunca, Ermeniler üzerinde soykırım uygulayarak 2 milyona yakın Ermeniyi soykırımdan geçiren, gelişen Kürt ulusal hareketlerini kanla bastırarak yüzbinlerce Kürdistanlıyı katleden bu faşist devlet; 1984'ten bu yana yüzlerce köyü haritadan sildi, binlerce insanı katletti. Ordusu, Kuzey ve Güney Kürdistan'da katliamlarına devam ediyor. Yüzlerce devrimci, yurtsever, komünist gözaltında kaybedildi.

PKK ve Abdullah Öcalan şahsında Kürt ulusunun özgürlük mücadelesini yoketmek isteyen bu faşist devlet bir gün mutlaka **Bolşevik Parti**'miz önderliğinde, işçi ve emekçi yığınlarının mücadelesi sonucu **devrim**le yıkılacaktır.

Türk ulusundan işçi ve emekçiler!

Tarih boyunca üzerinde her türlü baskı ve sömürüyü uygulayan, seçimden seçime seni arayan sermayenin çıkarlarını koruyan burjuva partiler ve onların devleti, senin de düşmanındır. Yıllarca kardeşçe yanyana yaşadığın Kürt ulusundan işçi ve emekçiler senin düşmanın değil, dostundur. Bu devlet 75 yıldır Kuzey Kürdistan'ı sömürge boyunduruğunda tutarak yüzbinlerce insanı katletti. Bu devlet bugüne kadar sana açlık ve sefaletten başka bir şey vermedi. Ortak düşmanımız olan bu devlete karşı Kürt ulusundan işçi ve emekçilerle birlikte omuz omuza mücadele et. Kürt ulusunun özgürlük mücadelesini destekle. Unutma ki; başka halkları ezen bir halk özgür olamaz!

Kürt ulusundan işçi ve emekçiler!

Bu sömürgeci faşist devlet, PKK'nin üçüncü kez tek taraflı ateşkesine rağmen kan dökmeye devam ediyor. Hergün evlerimiz yıkılıyor, köylerimiz haritadan siliniyor, buna karşı en ufak bir tepkimiz kanla bastırılıyor. Barış istemlerimiz suç sayılıyor. Tüm bu baskılara rağmen, PKK önderliği, Türk devletiyle barış masasına oturarak Kürt sorununa siyasi çözüm bulmaya çalışıyor. Abdullah Öcalan'ın Avrupa'ya giderek bu konuda önemli bir adım attığı söyleniyor. Biz, Kürt sorunun emperyalistlerle ve onların bir uzantısı olan faşist Türk devletiyle anlaşarak çözüleceğini düşünmüyoruz. Unutmayalım ki, emperyalistlerin hiç bir zaman dostluğu yoktur, yalnızca çıkarları vardır. Tüm ezilenlerin bilmesi gereken gerçek şu ki; faşist Türk devleti devrimle yıkılmadıkça, yerine işçi ve emekçilerin iktidarı kurulmadıkça gerçek anlamda ne bir barış, ne Kürt ulusunun gerçek özgürlüğü sağlanabilir. Kürt ulusunun gerçek anlamda özgürlüğü ancak, diğer ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerle birlikte sınıf düşmanları olan faşist Türk devletine karşı devrim için mücadeleden, **devrim**den geçer.

► ***Kahrolsun büyük Türk şövenizmi!***
► ***Faşist Türk devletine ölüm!***
► ***Yaşasın Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı!***

26.11.1998 ▲

Bolşevik Parti
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)
Çukurova Bölgesi

FAŞİST TÜRK DEVLETİNİN KIŞKIRTTIĞI IRKÇI-FAŞİST PROVOKASYON VE SALDIRILARI ŞİDDETLE LANETLİYORUZ!

Nereden gelirse gelsin, hiç bir saldırı ve provokasyon Kürt ulusunun haklı ulusal kurtuluş mücadelesini engelleyemez!

Ekim ayının başlarında faşist TC'nin Suriye'ye yönelik savaş tehditleri ardından PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ın önce Rusya'ya, ertesinde de İtalya'ya gidişiyle yeni bir süreç başladı. Bu yeni süreç bir yandan faşist TC'nin saldırganlığını, yayılmacı emellerini ortaya koyarken, diğer yandan Suriye'nin ne denli "güvenilir" olduğunu da gösterdi. Ancak bu süreç sadece bu yanıyla değil; aynı zamanda Kürt Ulusal Hareketi'nin önderine bağlılığını ve bu hareketin, gerçek dostlarının çeşitli milliyetlerden devrimci, demokrat, ilerici kişi, kurum ve örgütler olduğunu da tüm açıklığıyla ortaya koydu.

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan bu kez emperyalist İtalya'daydı ve bir anlamda onun "kaderi" emperyalist İtalya başta olmak üzere Avrupalı emperyalistlere bağlanmıştı. Onların çıkarları gereği nasıl davranacağı henüz tam net değildir. Ancak net olan bir şey vardır. O da; İtalya'nın Abdullah Öcalan'ı faşist Türk devletine şimdilik kaydıyla teslim etmeyeceği idi. Kuşkusuz bunda, başta Kürt ulusal hareketi olmak üzere, tüm devrimci, ilerici, demokrat kesimin yığınsal olarak Roma'ya gidişleri, Roma'yı neredeyse Kürdistan'ın merkezi haline getirmeleri, başka alanlarda yürütülen yoğun destek eylemlilikleri ve İtalya'nın hukuku rol oynadı. Bu sonuç, kuşkusuz Kürt ulusal kurtuluş hareketinin ve onun genel başkanının ilk raundu kazanması anlamına geliyordu. Bu durum geçici de olsa tüm devrimcileri, demokratları, ilericileri ve genel başkanları için yeri göğü fethetmeye kalkışan Kürtleri memnun etmişti.

Ancak bu durumdan alabildiğine rahatsız olan bir taraf da vardı. Bu taraf; Ermeni soykırımının sorumlusu, Kürt ulusuna yönelik haksız-gerici bir savaş yürüten faşist Türk devletiydi. Faşist devlet can dostu ve ağababası ABD'nin desteğini de alarak İtalya'ya yönelik bir saldırı kampanyası başlattı. Bu saldırı kampanyası öncesinde ise Milli Güvenlik Kurulu güdümlü medyası aracılığıyla temelini uzun süredir atmış olduğu, azgın bir ırkçı-faşist kışkırtmaya girişti. Apo'dan yana tavır takınan herkese, hatta ondan yana tavır takınmasa bile, ona karşı olmayan herkese yönelik azgınca bir saldırı başlatıldı. Dersim 50 bin kişilik bir ordu, polis, özel tim, korucu gücüyle abluka altına alındı. Bütün Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de başta HADEP'in merkezleri olmak üzere bir dizi yer basıldı ve binlerce kişi gözaltına alındı. Bu saldırıların başını MHP'li faşistler çekiyor ve bu faşistlerin Kürtlere yönelik linç girişimleri polis tarafından destekleniyordu. Sahibinin sesi medya da bu durumu övünç kaynağı olarak tüm dünyaya yayıyor ve benzeri barbarlıkların her alanda tekrarlanmasını talep ediyordu.

Nitekim bu hemen etkisini gösterdi. Belçika'nın Brüksel kentinde azgın faşistler ve onların şoven duygularla dolduruşa getirdiği kişilerce Kürtlerin işyerlerine ve derneklerine saldırılar düzenlendi. Avusturya ve Almanya'da da benzer olaylar yaşandı. Yine faşist medyanın organizesiyle Stuttgart'ta binlerce kişinin katıldığı bir yürüyüş düzenlendi. Hafta sonu için yine aynı medya bir dizi merkezde benzeri eylemler örgütlemeye ve halkların kardeşliğini dinamitlemeye çalışıyor. Bütün bunlar faşist Türk devletinin içine düştüğü çıkmazı gösteriyor. Kürtlerle-Türkleri birbirine düşürmek istiyor. Ama nafile! Hiç bir güç halkların kardeşliğini ve dayanışmasını yok edemez!

Bu kışkırtmalara, provokasyon ve saldırılara karşı suskun ve seyirci kalacağımızı sanıyorlarsa; aldanıyorlar. Bu saldırılara karşı gayet sert cevaplar vermek zorundayız ve verilmelidir de. Bunun için biraraya gelelim! Hep birlikte tavır alalım!

Farklı yapılanmalarda olmamız ve birbirimizle var olan görüş ayrılıklarımız, bizim bu gibi hassas konularda birlikte hareket etmemizin engeli olamaz! Olmamalıdır da! Gelin hep birlikte faşist Türk devletine ve tüm faşist odaklara dünyayı dar edelim!

- ► Hiç bir saldırı ve provokasyon cezasız kalmayacaktır!
- ► Faşist Türk devletine ölüm!
- ► Yaşasın halkların kardeşliği!
- ► Halkların kardeşliği için tek yol devrim!
- ► PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'a derhal ve koşulsuz olarak siyasi statü verilmelidir!

24 Kasım 1998 ▲

BOLŞEVİK PARTİZAN

Yurtdışı

Ücretli sömürü düzenini ortadan kaldırmanın biricik yolu;

DEVRİM ve SOSYALİZM!

Çeşitli ulus ve milliyetlerden Türk, Kürt, Arap, Laz, Çerkez, Abaza, Ermeni... kadın ve erkek işçiler, emekçiler, devrimciler, yoldaşlar!

Emperyalist sistemin tarihi, ekonomik krizlerle dolu bir tarihtir. Krizler emperyalist kapitalist sistemin doğasında var. Emperyalist kapitalist sistemin bir parçası olan faşist Türk devleti de kuşkusuz bu ekonomik krizlerden nasibini alacaktır. Her zaman olduğu gibi, bu kez de ekonomik krizin yükü yine emekçilerin sırtına yüklenmekte.

İşçiler, emekçiler, tüm ezilenler...

Tekstil sektöründe çalışan işçi ve emekçiler andaki ekonomik krizden en fazla etkilenenlerden... Ekonomik krizden 600'ü aşkın işçi ve emekçi hemen nasibini aldı ve varolan işsizler ordusuna katıldı.

Bu yıl içinde, önce Güney Asya borsalarındaki düşüşler, ardından bu "Asya krizi"nin diğer alanlara yansıması, son olarak Rusya'daki devalüasyon ve üç ay süreli moratoryum ilanı, emperyalist-kapitalist sistemin ayaklarının altındaki zeminin ne kadar kaygan olduğunu bir kez daha gösterdi. Emperyalizm, gerçekte yapısal kriz içindeki kapitalizmdir! Eğer ona dur denmezse, kendisiyle birlikte bütün insanlığı çöküşe, barbarlığa götürecektir! İşte bu yüzden devrim için örgütlenmenin zamanıdır! Onun için; haydi hep beraber faşist Türk devletini tarihin çöplüğüne atmaya!

Emperyalizmin uzantısı, faşist Türk devleti varoldukça ve bu sömürü düzeni devam ettikçe, işçi ve emekçilerin, memurların ve tüm ezilenlerin, dargelirli yoksul köylülüğün sırtındaki bu kambur asla kalkmayacaktır.

Kapitalizmin ayrılmaz yol arkadaşı krizlerden gerçekten kurtulmanın bir tek yolu var: Devrim ve sosyalizm!

Bugünkü krizde sınıf bilinçli kafa ve kol emekçileri, mücadelelerini ücretli kölelik düzeninin kimi güncel görüntülerine karşı mücadele ile sınırlamamalı, tam tersine mücadelelerini öncelikli olarak ücretli kölelik düzeni yıkma mücadelesi olarak yürütmelidir. Bunun için de; haydi hep beraber, bu köhnenmiş düzeni tarihin çöplüğüne atmaya!

Bugün zam, zulüm ve baskıların uygulaması için de; haykırışınız yalnız 55. Hükümete karşı olmamalı, bu haykırışınız tek başına ekonomik talepler de olmamalı; bu haykırış tüm devletin kurum ve kuruluşlarına karşı olmalı, bu faşist devletin temellerini sarsan ve onu yıkmaya yönelen bir haykırış olmalı! Haydi hep beraber **BOLŞEVİK PARTİ** önderliğinde, bu kokuşmuş düzeni, çete devleti devrimle yıkmaya!

Çeşitli milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, tüm ezilenler, yoksul köylüler, devrimciler, yoldaşlar!

Bugünkü krizlerin nedeni tek başına ANA-SOL-D hükümeti değil, bugünkü krizlerin nedeni kapitalist sistemin ta kendisidir. Her çıkan kriz, yeni krizlerin habercisidir. Onun içindir ki, zam, zulüm ve baskılardan, yargısız infazlardan kurtulmanın biricik yolu vardır; o da krizin ve zam, zulüm, işkencenin, yargısız infazların, baskıların nedeni olan sömürü sistemini, bütün pislikleriyle tarihin çöplüğüne gömmek! Sömürünün olmadığı bir sistemi devrimle kurmak! (...)

İşçi ve emekçiler, tüm ezilenler!

Tüm kurum ve kuruluşlarda çalışan kafa ve kol emekçilerinin sorunları hakim sınıfları hiç mi hiç ilgilendirmiyor. Kuzey Kürdistan'daki katliamlar ve soykırım, "Apo krizi"nin ardından İstanbul sokaklarında Kürt gençlerini yakalayıp linç etmeler, HADEP binalarını basıp gözaltına almalar, zindanlarda devrimci tutsaklara uygulanan baskılar, devrimci muhalif basın üzerinde uygulanan milyarlara varan para ve hapis cezaları faşist devletin başvurduğu uygulamalardan birkaçıdır.

Tüm ulus ve milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, emekçiler, devrimciler!

Daha fazla sömürü için zam, zulüm ve işsizliği de içeren ekonomik paketler bolluk ve refah içindeki bir avuç azınlığın çıkarları için açılıyor. Bu mutlu azınlık şatafat içinde yaşarken, onların karşısında ekonomik krizin faturası ona çıkarılan açlık sınırındaki emekçi çoğunluk var... Bir yandan, binlercesi sokağa atılıp işsiz bırakılan, binlercesi de atılmayı bekleyen işçi ve emekçi, memur; diğer yandan, onun en ufak direnişini faşist güvenlik güçleri ile bastıran hakim sınıflar.

İşçi ve emekçilerin sömürücülere hiç ihtiyaçları yok. Ama onların sömürecek sınıf ve katmanlara ihtiyaçları var. Onlar sömürmeden yaşayamazlar. Sömürenin aracı olan sömürücü devletin en temel dayanaklarından biri ise faşist ordudur. Ordu, devleti ayakta tutan en önemli kurumlardan birisidir.

İşçiler, emekçiler, tüm ezilenler!

Her kriz döneminde aynı çileleri çekmek istemiyorsak, bu yazgıya boyun eğmemeli, onu değiştirmek için örgütlenmeli, örgütlü mücadelemizi yükseltmeliyiz. Vurgun ve talan paketlerine, işten çıkarmalara karşı işçi ve emekçilerin eylemlerinde haykırdığımız öfkemizi, kalıcı örgütlülüğümüzle pekiştirmek gerekiyor.

Bu sömürü düzeni devam ettiği sürece, bu krizleri yeni krizler izleyecektir. Bu krizlerden çıkmak, sömürü ve baskı düzeni ile birlikte faşist Türk devletini yerle bir etmek için; işçi sınıfına yol gösteren **BOLŞEVİK PARTİ**'de örgütlenmek gerek! Haydi hepberaber **BOLŞEVİK PARTİ** saflarına!

Bu sömürü düzeni devam ettiği sürece, tüm ulus ve milliyetlerden kadın ve erkek işçi ve emekçilerin hiç bir temel sorununa çözüm getirilmeyecek, Kürdistan'da Kürt ulusuna özgürlük gelmeden diğer milliyetlerden işçi ve emekçiler de özgürlüğüne kavuşmayacaktır. Bu anlamda görev; tüm bu kötülüklerin, sömürünün, işten atılmaların, ulusal baskının kaynağı olan, faşist Türk devletini devrimle yerle bir etme mücadelesini yükseltmektir. Faşist Türk devletini demokratik halk devrimi ile yıkıp, işçilerin köylülerin devrimci-demokratik halk iktidarını kuracak, oradan sömürünün kökünü kazıyacak olan sosyalizme yürüyecek, herkesten yeteneği kadar, herkese ihtiyacına göre ilkesini bayrağına yazmış olan komünist toplumu kurma mücadelesinde şaşmadan yürüyecek tek güç, **BOLŞEVİK PARTİ** önderliğinde birleşmiş işçi sınıfıdır. Bu bilinçle **BOLŞEVİK PARTİ** inşası mücadelesine omuz ver! Bu bilinçle **BOLŞEVİK PARTİ** saflarına katıl! Katıl ki, bu sömürü düzeni, işçi sınıfı önderliğinde emekçilerin yükselen mücadelesi ile başlarına yıkılsın. Katıl ki, zam, zulüm, sömürü, işkence, işten çıkarmalar ve faşizm son bulsun!

12.12.1998 ▲

Bolşevik Parti
(Kuzey Kürdistan-Türkiye)
Trakya Bölgesi

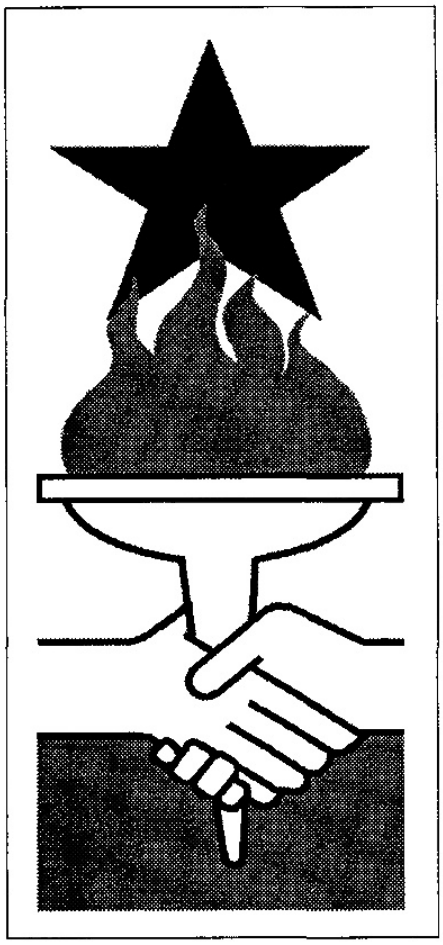

BİRLEŞİK DEVRİMCİ GÜÇLER PLATFORMU'NDAN...

Geçen sayı Bolşevik Partizan'da BDGP'ye katılmamızla ilgili olarak eylem birliği anlayışımızı, katılmamızla ilgili mektuplarımızı ve Platform'a ilişkin değerlendirmelerimizi yayınlamış ve BDGP'ye resmen katıldığımızı ilan etmiştik. Bunun ötesinde de çalışmalara, eylem ve etkinliklere nasıl katılacağımızı anlatmıştık. Buna göre bizler, gücümüzün olduğu tüm alanlarda Platform'un yaptığı ve yapacağı içeriğini ve yönelimini doğru bulduğumuz ve Platform ilkeleriyle çelişmeyen tüm çalışmalarda yer alacağımızı bildirmiştik. Katılmayı doğru bulduğumuz ve kararlaştırdığımız tüm çalışmalarda örnek bir davranış ve sorumluluk içinde yer almamızın görevimiz olduğunu söylemiştik.

O günden sonraki dönemde, içinde bizlerinde yer aldığı BDGP, bir dizi etkinlik yaptı. Bu etkinliklerin en önemlilerinden bir kaçını belirtmek istiyoruz.

► Kasım 98'de Platform'un kararlaştırdığı "Halkların Kardeşliği Kampanyası" çerçevesinde bir dizi alanda Platform'da yer alan örgütlerle gerek kaynaşma ve dostluğu sağlamak ve pekiştirmek, gerekse ırkçı-faşist saldırılara karşı ortaklaşa bir tavır koymak için karşılıklı olarak ziyaretler yapıldı.

►19 Aralık 1998 tarihinde Bonn şehrinde yapılan ve onbinlerin yürüdüğü büyük yürüyüşe Platform olarak katılındı. Bizler de bu yürüyüşte güçlü olarak yer aldık.

► Tüm Platform üyelerinin katılımı ile ortaklaşa bir yeni yıl mesajı hazırlandı ve her yapının bunu kendi yayınında basması kararlaştırıldı. Buna uygun olarak bizler bu mesajı bu sayımızda basıyoruz.

► 10 Ocak 1999 tarihinde Berlin'de BDGP, Almanya ve enternasyonal proletaryanın komünist önderleri olan Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in katledişlerinin 80. yıldönümü nedeniyle düzenlenen geleneksel büyük yürüyüşe katıldı. Eylemde yer alan tüm Platform güçleri arasında örnek bir güç ve eylem birliği sergilendi.

► Platform'un anda yürüttüğü kampanyalardan "Cumartesi Anneleriyle Dayanışma" toplantılarına katılınmaya başlandı. Bu kampanyada tavrımızın ne olacağının belirlenmesi için de bundan böyle bu toplantılara düzenli olarak katılma ve yapılan eylemliliklere de gücümüz ölçüsünde, eylem birliği anlayışımıza uygun olarak destek verilmesi kararlaştırıldı.

► BDGP'nun yayın organı olarak çıkarılan EYLEM dergisinin ikinci sayısının hazırlığında aktif olarak yer alındı ve bu sayıda yayınlanmak üzere katılımımızla ilgili bir yazı hazırlandı.

► 8 Mart ve Newroz etkinliklerinin mümkün olan tüm alanlarda ve anlaşmanın sağlanması koşullarında ortaklaşa eylemlerle-etkinliklerle kutlanması kararlaştırıldı.

BDGP, komünist önderler Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'in katledişlerinin 80. yıldönümü nedeniyle düzenlenen geleneksel büyük yürüyüşe katıldı...

'99 büyük devrimci hamleler yılı olacak!

1998 yılı boyunca, dünya proletaryası, ezilen halklar, ezilen ve sömürge uluslara karşı, ABD'cı "Yeni Dünya Düzeni" saldırısı aralıksız sürdü. '98 yılında ABD ve AB emperyalistleri, Kafkaslar, Ortadoğu, Balkanlar, Latin Amerika ve dünyanın başka bölge halkları üzerinde tepindiler, hegemonya ve etki alanlarını genişletme savaşı verdiler. ABD emperyalist haydutları YDD stratejileri dışına kaçma eğilimi taşıyan ülke halklarına karşı mutemadiyen emperyalist saldırganlıklarını sürdürdüler. Rusya'yı gerileterek Kafkas ve Hazar petrolleri üzerindeki sömürgeci yağmacı tahakkümlerini pekiştirdiler. Afganistan ve Sudan'ı bombalayarak gerici yönetimleri hizaya getirmeye, bu ülke emekçi halklarına da gözdağı vermeyi amaçladılar. Irak, Suriye, İran ve Libya'ya karşı ardı arkası kesilmeyen emperyalist tehdit ve saldırılar devam etti. '98 yılının son günlerinde de, "bölge halklarını Saddam tehditine karşı korumak" ve BM Özel Komisyonu UNSCOM uzmanlarının "çalışmalarının engellenmesini önlemek" bahanesiyle Irak'a saldırdı. Her biri birer tonluk patlayıcı taşıyan beşyüz Tomahawk füzesi Irak halkının üzerine yağdırıldı.

ABD emperyalizminin Irak'a karşı gerçekleştirdiği son saldırı planı, Temmuz-Ağustos aylarına kadar uzanıyor. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini YDD içine çekmek de bu planın içerisindeydi. Barzani-Talabani-Clinton'ın Washington zirvesi tastamam bu plan çerçevesinde yapıldı. Faşist TC'nin Suriye'ye karşı başlattığı savaş çığırtkanlığı ile bu zirvenin zamandaş olması bunun açık göstergesiydi. ABD emperyalizminin bölge stratejisi Türkiye'ye önemli bir aktör rolü veriyor. Onun gereği olarak "içerdeki sükuneti" elde etmek için, devrimci ulusal hareketin mutlak şekilde tasfiye edilmesi gerekiyordu. Ardından faşist diktatörlük Suriye'ye yönelik tehditleri artırdı. PKK Genel Başkanı A. Öcalan Ortadoğu'dan çıkmak zorunda kaldı. ABD Saddam Hüseyin'i devirmek için saldırıya geçti. TC, ABD'nin emperyalist saldırısını destekleyen birkaç devletten biri oldu. O, emperyalist efendilerinin bu barbarlığına; "hareket insani amaçlıdır" diyerek uşaklığını gösterdi.

1998 yılı, işçi sınıfına, emekçilere ve Kürt halkına yönelik faşist saldırılarla dolu geçti. 28 Şubat 1997 konsepti kesintisiz uygulandı. Onun eskiyen yanları geliştirildi ve saldırı her geçen gün büyütüldü. Geride bıraktığımız yıl halklarımız için zorlu bir yıl oldu. Sert ulusal ve toplumsal çatışmalara sahne oldu. 12 Kasım 98'den bugüne geçen zaman dilimi içerisinde Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, uluslararası gündemin ön sıralarında durdu. Bütün politik odakların her biri, kendi cephelerinde "Kürt Sorunu"yla ilgili oldular, tavır belirtmeye çalıştılar.

PKK Genel Başkanı A. Öcalan'ın Roma'ya gelmesiyle, faşist rejim Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında çılgına döndü. Şu ursuzca dört bir yanda, Kürtlere ve Kürt kurumlarına karşı saldırılar düzenlendi. Geri bilinçli "yığınlar"ı şovenizmle bunaltarak sersemleştirmeye her cepheden hız verdi.

1998 Yılı aynı zamanda emperyalist, karşıdevrimci, gerici saldırganlığa karşı işçi sınıfı ve ezilen halkların, yeterli olmasa da, direniş ve karşı koyuş yılı oldu. Başta Kürdistan olmak üzere, Filipinler'de, Hindistan'da, Peru'da ve bir dizi başka alanda bu direnişleri ve karşı koyuşları gördük ve yaşadık.

Ülkelerimiz özgülünde ise, Devrimci hareket bu saldırıları püskürtecek düzeyde örgütlü değildi. Bu son süreçte parçalanmışlığın ağır sonuçlarını hep birlikte gördük. Roma süreci bir gerçeğin daha net bir şekilde görülmesini sağladı. Avrupa'nın emperyalist devletleri, önce ABD ve Türkiye egemen sınıflarının faşist rejimine karşı "Kürt sorununa siyasal ve barışçıl çözüm" fikrini kısık sesle de olsa dile getirmeye çalıştılar. Almanya ve İtalya, sorunu daha ağırlıklı olarak AB'nin gündemine getirme gösterileri yaptılar. Ama görüldü ki, söylenenlerin hepsi son günlerde unutuldu. Bunların hepsi ABD emperyalizminin politikalarına daha çok endekslendiler. Bununla da kalmadılar PKK'yi tasfiye etme çalışmalarına hız verdiler PKK'yi tasfiye ederek "Ankara ile arası iyi olan Kürtler"i hazırlamaya başladılar.

BDGP, faşist diktatörlüğün devrimci yurtsever hareketi, kendisi için kabul edilebilir sınırlara çekmek için saldırılarını yoğunlaştırdığı politik koşullar altında oluşturuldu. Bu gelişme halklarımızın birlik özleminin dışavurumuydu. Birleşik Devrimci Güçler Platformu'nun yaratılması, bizi yok etmek isteyen faşist düşmana karşı direnmek ve devrimci kavgayı daha ileri boyutlarda sürdürme isteğinin bir ifadesiydi Bu platform, düşman saldırılarının kapsamını düşündüğümüzde ciddi yetersizlikler ve zayıflıklar taşıyor. Geride bıraktığımız sürecin olguları, eylem birliği ihtiyacını daha yakıcı bir biçimde gösteriyor. Diktatörlüğün içinde bulunduğu "iç çatışma" yaşamakta olduğu çok boyutlu bunalım onu güçten düşürüyor. Bu durumda güçlü devrimci hamleler, faşist rejimi sarsacak ve yığınlara güven verecektir. Böylelikle emekçi yığınların mücadele hattına girmesinin koşulları her geçen gün daha olumlu öğelerle beslenecektir. Faşist rejimin, ulusal, mezhepsel, sınıfsal vb. saldırıları karşısında bunalan bütün emekçi toplumsal tabakalar, daha kapsamlı ve etkili eylem birliklerine ve eylemlere ve devrimci bir odak'a büyük özlem duymaktadırlar. Birleşik Devrimci Güçler Platformu, böyle bir devrimci odak olmayı hedefliyor. BDGP içinde yer alan örgüt ve partiler olarak biliyoruz ki, geride bıraktığımız kısa sürecin deneyimlerinden öğrenecek bu platformun işlevi ve kuruluş amaçlarıyla uyumlu kılınmasıyla büyük devrimci görevlerin üstesinden gelmek zor olmayacaktır.

Verili durum, '99'un daha da sert devrimci kavgalara sahne olacağını gösteriyor. Birleşik Devrimci Güçler Platformu, '99'u bu bilinç ve kararlılıkla karşılayacaktır. Bütün devrimci örgüt ve oluşumları kapsamayı amaçlamakla kalmayarak, ardışık gelen politik süreçlerin devrimci ihtiyaçlarını karşılamak için pratik taktik mücadele planlarıyla faşist rejimin karşısına dikilecektir. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin, emperyalist ablukayı parçalamak için devrimci eylem birliklerinin ve birlikte direnmenin bilincindeyiz. İçine ayak basacağımız yeni mücadele yılında, karşılıklı güven ilişkilerini geliştirmenin önemi büyüktür. Halklarımız arasındaki önyargıları birlikte mücadele ederek aşacağız.

Birleşik Devrimci Güçler Platformu, 1998 yılında kuruluşunu ilan etti ve kendisini belli ölçülerde halklarımıza tanıttı. 1999 yılına, devrimci hamleler yapmak bakış açısıyla giriyor. BDGP olarak bütün devrimci tabana, mazlum Kürt halkına, Türkiye ve Kürdistan proletaryasına ve dünyanın ezilen ve sömürülen bütün halklarına devrimci kavga dolu bir yıl diliyoruz.

Kahrolsun emperyalizm ve dünya gericiliği!
Yaşasın devrimci birleşik eylem!

28.12.1998 ▲

Birleşik Devrimci Güçler Platformu

İBRAHİM KAYPAKKAYA

Li Tirkiyê pirsgirêka netewî...

Befirbar 1971

"Pir bêliye ku, Mirze Vl. Kossovski nivîsên kongra duemîn 1903 di bin destên xwe de digre û rastiya gotina (mana wê ya yekta) (bmx) mafê çarenûsiya netewan pir xweşik fêm dike" (Lenin, and, r. 129)

Li hember van îfadên Lenin yên meydanê nadin îtirazan, sedemên hîn gotinanserûbinhevkirinî ji bo çi ye? Literatûra Marksîst xistina nava rewşeke ku ji nav nayê derketinê, şorbe kirinê, bi rasti qabîliyeteke mezin dixwaze!

Li alîkî mafê çarenûsiya netewê li ber cavan tê zîvirandina mafê çarenûsiya gel (me dîtibû ku mafê çarenûsiya gel, ji hatina mana mafê şoreşkirina gel pêve nayê tu maneke din, ji ber ku vexwarina mafê damezirandina dewleteke cûde yê gel, ancax bi wergerandinapaşverûyan ve mimkûn e), li aliyê din mafê çarenûsiya xwe, ji mafê damezirandina dewleteke cûde tiştekî din tê hesibandin.

Ku em mana rast ya gotinan di çiyê wan kin, revîsyonîstên Şefakê wê ev gotibûna:

"Tevgera me diyar dike ku, em mafê gelê Kurd (şoreşê) û ku bixwaze yê damezirandina dewleteke cûde nasdikin".

Aha çareserkirina sipehî ya tevgera Marksîst-Lenînîst ku ji bo mesela netewî tîne(!) Eşkereye ku, ev çareserkirina ji imtiyazên damezirandina dewleta mewcûd ya netewa serdest ya Tirk parastinê pêva nayê tu maneke din.

15. "Çarenûsiya xwe tayin" "Mafê Çarenûsiya xwe tayin"

"Çarenûsiya xwe **tayin**" û "Mafê Çarenûsiya xwe" tiştên bi ferq in. "Çarenûsiya xwe" yan jî "Çarenûsiya xwe tayinkirin" tê mana **cihêbûnê, damezirandina dewleteke cûda.** Lê belê "mafê çarenûsiya tayinkirin" weke me berê jî nîşan dabû, tê mana **mafê cihêbûnê, "mafê damezirandina dewleteke cûda".** Tistên komunîst di bin her mercê de û bê şert û şûrt diparêzin "**mafê** çarenûsiya xwe tayinkirin" ango **mafê** damezirandina dewleteke cûda ye. "Mafê çarenûsiya xwe tayinkirin" û "çarenûsiya xwe tayin" yan jî bi gotineke din "mafê damezirandina dewleteke cûda" û "damezirandina dewleteke cûda" divê qet neyên tevî hev kirin. Komunîst di bin her mercê de ya yekemîn diparêzin, ya duemîn bi girêdana mercan ve diparêzin. Bi gotina hevrê Lenin, tevgera komunîst vê pirsgirêka duemîn, "di her mesela taybet de bi nêrbarî, weke temamiyekê ji bo pêşveçûna civakî û ji bo sosyalîzmê, di warê berjewendiyên tekoşîna çînî yên proletarya didarêze û tayin dike." Hevrê Lenîn, "mafê çarenûsiya netewan", bi mafê jin/mêr berdanê ve rûbarî hev dike. Mafê berdanê di bin her şertî de û bê qeyd û bend çiqas tê parastin ji, mesela berdanê bi xwe, weke tê zanîn di şertên bêlî de tê parastin, di hinek şertan de nayê parastin. Meriv mafê berdanê nasneke, wê çawa yekitiya malbatê yekitiyeke bi zorê be, ku "mafê çarenûsiya xwe tayinkirin" neyê naskirin jî, yekitiya milliyetan wê bibe yekitiyeke zoranî. Nabe yekitiyeke ku ji bawerî û dil tê. Wê bibe yekitiyeke ku ji dijminatiyê, ji cebrê, yekitiyeke pûç û helisî. Komunîst yekitiyeke wisa naparêzin; yekitiyeke xurt ya ku di navbera gelê kedkar yê ji her milliyetî, ya ji baweriyê, dostiyê, ji dil tê dixwazin û diparêzin. Cardin komunîst, bi gelemperî bi awayê dewletên mezin rêxistinbûyiniyê, ji awayê dewletên piçûk piçûk rêxistinbûniyê tercîh dikin. Ji ber ku dewletên mezin yên li ser erdên fireh sazbûne, ji bo tekoşîna çînî, ji bo awayê hilberîna fireh û ji bo avahiya sosyalîzmê xwediyên şerten hîn destdide ne. Lê belê Komunîst, weke me bêlî kıri bû, bi awayên dewletên mezın rexistinbûniyê li ser milliyetan bi bindestî û zorê be, bı tundî li dij in.

Dûmahik Hêye

8 MART · ADAR

ULUSLARARASI EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ

Kadının kurtuluşu bayrağını 2000'lere taşıyalım!

KURTULUŞUMUZ DEVRİMDE, SOSYALİZMDE!